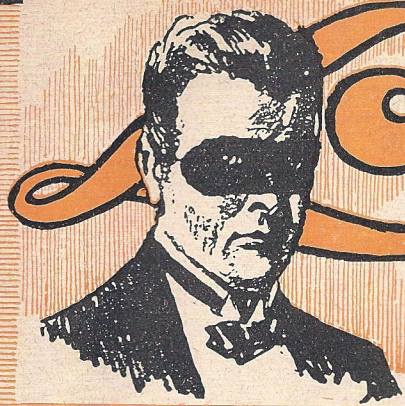

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 964

DE VALERA'S ONBEKEND AVONTUUR.

20 cent

„Wat wilt ge dat ik ermee doe, Mijnheer De Valera?”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Valera's onbekend avontuur.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE VERDWAALDE INSTRUCTIE.

Toen de zon achter de westelijke kim daalde, verrichtte zij deze dagelijksche bezigheid met een snelheid, die wel buitengewoon groot moest toeschijnen aan de drie luchtreizigers, die zich op dat tijdstip op drieduizend meter boven den zeespiegel bevonden, omstreeks honderd mijlen verwijderd van Inishkea, een van de westelijkst gelegen eilandjes op de westkust van Ierland, die zoo bijzonder rijk is aan dergelijke eilanden, groote en kleine, en waarvan het minst bevallige nog een juweeltje is.

Het vliegtuig, waarin zij zich bevonden, niet zeer groot, maar met breede draagvlakken en een vorm, die op buitengewoon groote snelheid wees, bewoog zich in zuidoostelijke richting, en was van de aarde af nauwelijks zichtbaar, zeker niet met het bloote oog, ofschoon de lucht volkomen helder was op dien laten herfstdag.

Voor den ingewijde, die het vliegtuig toevallig door zijn kijker waarnam, moest het onmiddellijk vaststaan, dat de opvarenden op hun beurt het groote waagstuk herhaald hadden, hetwelk nog nauwelijks door een paar

dozijn aardbewoners was verricht — het oversteken van den Atlantischen Oceaan. Immers, dat toestel kon alleen maar uit Amerika komen, en zeer waarschijnlijk van New Foundland, nu het Ierland tot eerste landingsterrein scheen te hebben uitgekozen.

En toch was er van een waagstuk feitelijk geen sprake voor hen, die daar boven pijlsnel door de lucht schoten. Op zijn minst tienmalen hadden zij zonder eenige aarzeling den grooten sprong gewaagd, en dat binnen een tijd, die nog door geen enkelen vlieger was geëvenaard, laat staan overtroffen.

Niet al te lang zullen wij den lezer laten raden — de man, die de vliegmaschine daarboven gebouwd had, ze had uitgedacht, en ze thans bestuurde was Lord Edward Lister, geheeten John Raffles, de groote avonturier!

Naast hem zat Charles Brand, zijn trouwe helper, en in de wel wat nauwe achterraimte was de reusachtige chauffeur bezig, wiens naam James Henderson was, en die zich op dergelijke tochten steeds zeer verdienstelijk wist te maken in zijn kwaliteit van kok, die zeer wel wist om

te gaan met het kleine, elektrische fornuis, een uiterst vernuftige vinding van Raffles, waarbij de schroef van het toestel in eerste instantie als bron van kracht en vervolgens van warmte fungeerde.

Een vrij groot deel van den herfst, het begin van den winter zelfs hadden de drie mannen doorgebracht in het hooge Noorden van Canada, in de verwachting, beren, wolven en vossen te zullen schieten. Zij hadden echter ook op heel andere wezens moeten schieten — wezens op twee beenen, die gevaarlijker bleken te zijn! Eenige malen hadden zij den dood in de oogen moeten zien, eenige malen waren zij ternauwernood aan zijn greep ontsnapt.

Zij hadden drama's in de sneeuw, temidden van het eeuwige ijs beleefd, zooals de Europeaan zich niet kan voorstellen, en eindelijk hadden zij het besluit genomen, die woestenij van eenzaamheid en duisternis weder te ontvluchten en terug te keeren naar de oude wereld.

Zij waren met een vliegmaschine gekomen — zij gingen weder met een vliegmaschine. Al dien tijd was het toestel in bewaring geweest bij een ouden, braven boer, die Raffles blindelings en zonder ooit vragen te stellen was toegedaan, ofschoon de laatste onderzoekingen op dit punt wel zeer duidelijk aan het licht hadden gebracht, dat ook de oude Davis daar op zijn eenzame hoeve zeer goed geweten heeft, wie eigenlijk de man was, die in zijn plaatijzeren loods op zeer ongeregelde tijdstippen een vliegmaschine van ranke vormen kwam opbergen, hem en zijn stoeren zoons de hand kwam drukken, een paar woorden sprak, en dan verdween, om na twee dagen, een week, een maand soms terug te keeren en weer weg te vliegen naar een onbekende bestemming.

Zoo was het ook nu gegaan, de vliegmaschine was omstreeks zes uur in den morgen opgestegen toen het daarginds nog stikdonker was op de geweldig groote akkers. Raffles was de zon tegemoet gevlogen, die met een verbijsterende snelheid haar boog langs het uitspansel leek te volbrengen, ofschoon dit natuurlijk slechts schijnbaar kon zijn, en alleen het gevolg was van het feit, dat het toestel vloog met een snelheid van meer dan 500 kilometer per uur!

Geruimen tijd had iedereen gezwegen, totdat Raffles, toen hij het eilandje Inishkea in het gezicht kreeg, Brand in het oor riep:

— Ik vrees, dat wij eenige uren te laat zijn vertrokken, mijn waarde! Het is zeker nog anderhalf uur tot Londen, en dan zal het volmaakt duister zijn!

— Wat zou dat, het vliegveld van Croydon is toch uitstekend verlicht!

— Ongetwijfeld — en dat is ook niet mijn grootste vrees!

— Wat dan? Onze papieren zijn uitstekend in orde, wij hebben geen contrabande aan boord, je bent in Croydon zeer goed bekend als Lord William Aberdeen, die zijn rijkdommen onder andere besteedt aan de vliegsport!

— Ook dat baart mij geen zorg, Brand! Er is iets anders. Zie maar eens naar den drukmeter van mijn gascilinders!

Brand boog zich voorover en raadpleegde een van de talrijke kleine wijzerplaatjes, die correspondeerden met de zes vier meter lange, stalen cilindrs, die onder den vloer van het toestel lagen, en die het sterk gecompriëerde gas bevatte, hetwelk den geheimzinnigen motor dreef, maar welk gas zeer gemakkelijk kon worden samengesteld op iedere plek ter aarde, voor zoover men daar zuurstof en acetyleen in voorraad had.

Vijf van de cilindrs waren geheel ledig, en dat wist Brand, maar de laatste had voldoende moeten zijn om het toestel veilig van New Foundland naar Croydon over te brengen, met een gering overschot nog.

De wijzer wees echter aan, dat ook deze zesde en laatste cylinder bijna ledig was. Erger nog, het kleine stiftje liep veel sneller terug dan normaal was! Er kon dus niet aan getwijfeld worden of door een noodlottig toeval moest ergens een klein lek zijn ontstaan in den stalen mantel, of wel het vullingsventiel was door deze of gene oorzaak losgetrild, en liet het kostbare mengsel onbenut ontsnappen in de lucht!

Brand zag aanstonds het ernstige van dit gebrek in. Ging het gasverlies op dezelfde wijze voort, dan zou het toestel zelfs het kleine eiland niet halen, maar onvermijdelijk in zee moeten storten — en het was een toestel zonder drijvers, dat niet langer dan een paar uren op de golven zou kunnen drijven.

En heel veel scheepvaart is er niet in die streken van den Oceaan!

Wel trof het hem als iets eigenaardigs, dat er op de bestuurdersplaats niets bijzonders viel te ruiken. Als er dus een lek was, dan moest zich dat onder aan den Cylinder bevinden, en wel op een plek, die regelrecht in verbinding stond met de buitenlucht. Dat was ernstig, want dat zou bewijzen, dat er ook aan de buitenhuid iets niet in orde was — er moest zich daar dus ergens een opening bevinden.

Raffles scheen den gedachtengang van Brand te volgen, want hij riep, de schouders ophalend:

— Het kan niet anders zijn dan een kogelgat! En de kogel had alleen maar de kracht om door een der stalen wanden te gaan.

— Maar er is volstrekt niet op ons geschoten, schreeuwde Brand terug.

— Hoe kun je dat met zooveel zekerheid zeggen? En de grenswachts dan? Weet je dan niet dat wij over een verboden plek de Staten hebben verlaten? Maar hoe het ook zij dat kleine gaatje kan ons nog last genoeg veroorzaken!

— Hoe is het mogelijk, dat de cylinder al niet veel eerder is leeggelopen?

— Zie hier mijn verklaring daarvan. De stalen puntkogel is in de opening blijven zitten; en heeft als stop gediend, totdat de onophoudelijke lichte trilling van het toestel hem weer heeft losgeschud! Het is een groot geluk dat dit pas zoo laat gebeurd is. Ik hoop dat wij nog een half uur kunnen doorvliegen en dan zullen wij ergens moeten landen.

— Maar waar?

— Dublin is het dichtstbijzijnde vliegveld!

— Dan moeten wij dwars geheel Ierland oversteken!

— Welnu, dat is in een half uur juist te doen, als ik de snelheid nog wat opvoer!

Brand zeide niets meer. Hij nam een der losliggende planken uit den vloer, die de ruimte afsloten, waar de zes glanzend gepolijste cylinders naast elkander lagen, op hun plaats gehouden door stalen sluitringen, die gemakkelijk waren te openen, ten dienste van de vulling der cylinders.

Nu pas rook hij een flauwe lucht van het acetyleen. Dat was verklaarbaar, omdat de onderkant van de cylinders rustte op den bodem van den wagenschot. Het ontsnappende gas vond dus onmiddellijk een uitweg naar buiten, zonder eerst in het toestel door te dringen. En het was onmogelijk, binnen in de machine zittende, die plek te bereiken en te dichten. Men zou daartoe den cylinder moeten losmaken tijdens de vaart, en dat zou zeer gevaarlijk zijn.

Intusschen vloog de machine met verbijsterende snelheid over het schoone eilandje, niet grooter dan een hand op die hoogte.

Brand legde de plank weer op haar plaats, en keek weer naar den wijzer van den drukmeter.

De vaart was nu veel sneller, maar des te meer gas werd er ook verbruikt!

Met angstaanjagende snelheid viel ook de schemering, en Brand vroeg zich af, hoe Raffles de juiste richting zou weten te vinden, want hij volgde volstrekt geen afbakende vliegroute.

En toch vergiste hij zich geen oogenblik, wierp slechts nu en dan een blik op zijn kaart, en achtereenvolgens riep hij Brand de namen van de steden Castlebar, Roscommon en Millingar in het oor.

Maar toen was de cylinder dan ook bijna geheel ledig, zooals Brand tot zijn ontsteltenis waarnam.

Het zou volmaakt onmogelijk zijn, het vliegveld van Dublin nog te bereiken.

Raffles scheen dit ook in te zien, want het was aan de beweging van het toestel duidelijk merkbaar, dat hij naar een goed landings-terrein zocht.

En hoe moeilijk dit was in de nu reeds zoo goed als volkomen duisternis, en boven dit gevaarlijke, bergachtige terrein, sprong wel duidelijk in het oog.

Het was een groot geluk dat Raffles zulke uitnemende oogen had, en dat hij dit gedeelte van Ierland uitnemend kende.

In de buurt van Kilmessan, op ongeveer 150 kilometers ten noordwesten van Dublin werd een noodlanding onvermijdelijk, want reeds begon de schroef langzamer te draaien, ofschoon Raffles de laatste krachten van zijn toestel uitputte.

Kilmessan is een vrij groote plaats op den rechter oever van de Tolka, een zijrivier van de Boyne.

Hier en daar pinkten lichten van eenzaam liggende landhuizen en groote villa's.

Nauwelijks zichtbaar in de duisternis teekende zich de breede straatweg af, die de spoorlijn volgt welke van Dublin naar het Noorden gaat.

Vlak voor de machine rezen hooge heuvels op, rechts bevonden zich bosschen, en Brand vroeg zich vol angst af, waar Raffles hier ergens dacht te landen.

Het was alsof deze zijn gedachten weder ried, want hij schreeuwde hem in het oor:

— Wij zullen dalen op het groote exercitieterrein van de kavalleriekazerne. Het is een groot grasveld, en als wij over de boomen weten te komen van het aangrenzende bosch, dan is er nog niets verloren.

— Maar het is stikdonker — Wij zullen niets kunnen onderscheiden schreeuwde Brand terug. Die kazerne is ook niet verlicht!

— Dat is geen wonder, want zij is sedert een half jaar buiten gebruik gesteld!

— Maar ik zie nog niets van een veld! Voor mij is alles even zwart, behalve de rivier, de spoorbaan en den grooten rijksstraatweg! Maar stil eens — daar zie ik licht — nu verdwijnt het weer — nu straalt het fel weer op!

Een auto? Neen, dat is onmogelijk, want het is niet op den rijksweg, en bovendien straalt het licht naar boven!

— Maar daar moet het exercitieterrein zijn! riep Raffles met eenige verbazing. Ik meende dan ook dat niet meer gebruikt werd. De hemel geve dat er geen oefeningen bij duisternis plaats hebben! En stil nu, want de schroef gaat ophouden met draaien, en ik moet goed uitzien!

Er volgden oogenblikken van zeer groote spanning.

De vliegmaschine schoot rakelings over de toppen der hoogste boomen heen, daalde in een steile glijvlucht, die angstig veel op een val geleek, richtte zich op tien meters boven den grond weer op, stak opnieuw den neus naar omlaag, en toen raakten de ballonbanden van de wielen den bodem, de machine huppelde nog een paar malen op als een aangeschoten vogel, en toen stond zij stil op geen dertig meters afstand van den voorgevel van de bouwvallige kazerne — maar geheel onbeschadigd, en zonder dat er zelfs een kopje gebroken was van het servies!

Brand slaakte een zucht van hartgrondige dankbaarheid, opende het kleine zijdeurtje en liet zich op het gras glijden. Hij had zijn zaklantaarn bij zich, en zijn eerste werk was, onder het vliegwonder te kruipen, en bij het ongevaarlijke licht van zijn electriche lantaarn naar het lek te zoeken.

Terwijl hij dit deed, kwam Raffles op zijn beurt naar buiten en Henderson wilde hem reeds volgen toen er iets plaats greep, hetwelk den reus bewoog, zich ijlings weer terug te trekken.

Het is nooit duidelijk geworden, of hij naar een revolver of een knuppel zocht, of alleen maar gehoorzaamde aan een duister instinct, maar in ieder geval werd hij onzichtbaar in het binnenste van het toestel.

Langs het zeer groote oefenterrein liep een grintweg, en daarover hobbelde nu, door kuilen en gaten een auto met gedoofde lichten, waarvan de grijze kleur nauwelijks zichtbaar afstak tegen de donkere stammen der boomen, die het vierkante veld aan drie zijden omringden, terwijl de vierde zijde gevormd werd door de

kazerne, en een aantal verspreid liggende bijgebouwen.

Die auto stond stil, heel even werd er met den claxon getoeterd, en toen kwamen twee mannen zeer snel op de vliegmaschine toe.

Een hunner was groot, en mager, hij vatte Raffles aanstonds bij de hand, en zeide op gedempten toon:

— Je bent nauwkeurig op tijd, O'Brien. De Twintig zeggen je daarvoor dank. Hier zijn je instructies. Het zal voor dezen nacht zijn. Waak en wees moedig!

Raffles had gaarne iets van denzelfden aard willen terug zeggen, maar hij kreeg alleen maar de gelegenheid voor een korte buiging, want reeds waren de twee mannen haastig weer weggestapt, in de auto gesprongen, en daarmee weggereden om de kazerne heen, die met haar voorgevel aan den straatweg lag.

Brand kwam van onder de machine vandaan, en zei verbluft, het licht van zijn lamp op Raffles richtend:

— Wat is dat voor dwaasheid? Wat waren dat voor mannen? Wat praten zij van instructies?

— Zij praten er niet alleen van, maar ik heb die instructies hier in mijn hand, zeide Raffles weinig minder verwonderd. Het is zoo duidelijk als iets, dat een buitengewoon groot toeval ons dezen avond op een plek heeft gebracht, waar men — anderen in onze plaats verwachtte? Wat je daareven zag, moeten wel degelijk seinen zijn geweest. En dat ik gelijk heb is zoo duidelijk als iets — luister maar!

Brand luisterde aandachtig.

Heel in de verte was het geronk van een motor hoorbaar — en dat was een vliegtuig motor. Het kwam van een zijde, juist tegenovergesteld aan de richting, welke de auto had ingeslagen, en het naderde snel.

— Dat zijn de lieden voor wie de instructies bestemd was! zeide Raffles droogjes. Zij zijn vijf minuten te laat, en wij — —

— Welnu? vroeg Brand vol spanning.

— Wij gaan wellicht, bij wijze van eersten groet van den Engelschen bodem een opwindend avontuur tegemoet, Brand! Vlwg weg met die machine!

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II.

WAT DE INSTRUCTIE BEVATTE.

Het geronk van den vliegtmotor kwam voortdurend naderbij, en in groote kringen, op een hoogte van ongeveer vierhonderd meter begon het toestel om de grasvlakte te cirkelen.

Raffles had echter de landing niet afgewacht, maar vlug zijn bevelen gegeven, en zoo snel zij konden duwden en trokken degenen, die hier blijkbaar volmaakt overcompleet waren het toestel in de richting van het reusachtige, vervallen gebouw.

In het midden van de kazerne, die nog uit het jaar 1672 dateerde, bevond zich een zeer breede koetspoort, waardoor een geheel gelid van zestien ruiters zeer gemakkelijk had kunnen passeeren, hetgeen wil zeggen dat die poort bijna even breed was.

De machine werd vlug gedraaid, en met den staart naar voren onder dit pikdonkere gewelf geduwd, waar zij volmaakt onzichtbaar was, zelfs voor het scherpste oog, tenminste wanneer men geen gebruik zou maken van krachtige lampen.

De geweldige lichaamskracht van Henderson bewees daarbij uitstekende diensten. Er was nog een ruimte van omstreeks een decimeter naast de draagvlakken.

Deze beweging had juist op tijd plaats gehad, want het zag er naar uit, alsof de vliegers daarboven voornemens waren, een daling te ondernemen, al was het lichtsein ook uitgebleven.

Geheel achter in de poort, zoodat hij uit de lucht niet te zien was, knipte Raffles zijn zaklamp aan, en bij het licht daarvan las hij de volgende woorden op het stukje papier, dat hem zoeven bij verrassing in de hand was geduwd.

Het bevatte slechts deze woorden :

„Hij zal te middernacht op het kasteel van Lady Donabate in Balbriggan zijn. Zijn vertrek is vastgesteld omstreeks half twee, want hij wil van nacht in zijn eigen huis in Dublin overnachten. Zorg dat hij het niet bereikt.

Names de Twintig Nemesis”.

Brand, die had meegelezen, keek Raffles ontdaan aan, en vroeg :

— Wat heeft dat te beteekenen ? Dat heeft veel van een complot !

— Het is er een, Brand, zoo zeker als iets ! zeide Raffles met gefronst voorhoofd, nogmaals het korte briefje doorlezend. Het gaat hier zonder eenigen twijfel om het leven van een man, die zich te middernacht moet bevinden op het kasteel van Lady Donabate in Balbriggan.

— Waar ligt die plaats ?

— Op de oostkust van Ierland, aan de spoorlijn van Dublin naar het Noorden, op ongeveer anderhalf uur sporens. Wat Lady Donabate betreft.....

Raffles stond een oogenblik in diep gepeins, en voltooide toen de woorden :

— Laat eens zien — Lady Donabate — — de naam is bekend, dunkt mij. Zij heeft een groote rol vervuld, als mijn geheugen mij niet bedriegt, in den bloedigen strijd van kort voor den oorlog, dien de Iersche vrijheidsmänner, de Extremisten hebben gevoerd tegen wat zij de Engelsche overheersching noemen — een strijd, die hen er zelfs toe heeft gebracht, de hulp van den vijand in te roepen ! Ik herinner mij dat alles nog zeer goed. Zij was een der vurigste aanhangsters van de Valera. Het is een oud, heel oud Iersch geslacht, en Lady Donabate moet op het oogenblik omstreeks veertig of twee en veertig jaar zijn, in geen geval ouder.

— Maar wie is die „Hij”, waarvan in het briefje sprake is ? riep Brand ongerust uit.

— Ja, als wij dat wisten ! In ieder geval een persoon van gewicht, wiens leven waarde heeft ! Hier staat te lezen, dat hij van nacht in Dublin terug wil zijn. Morgen heeft hij dus blijkbaar iets gewichtigs te doen. Helaas weten wij niet wat dat — —

— Misschien weet ik het Mylord ! kwam Henderson bescheiden tusschen beiden. Ik heb van middag geruimen tijd naar de radioberichten geluisterd. Morgen is er in Dublin een gewichtige vergadering van het Sin Fein-Parlement, en de luisteraars werden opge-

roepen, met groote aandacht de bespreking te volgen.

Raffles knikte een paar malen met het hoofd en zeide peinzend:

— Daarmede kan het natuurlijk in verband staan. Maar het eerste parlement heeft veel gewichtige mannen in zijn gelederen!

— Moeten wij in ieder geval Lady Donabate niet telegrafisch waarschuwen? Of nog liever telefonisch? vroeg Brand. Misschien weet zij onmiddellijk uit welken hoek de wind waait, en kan zij dus bijtijds maatregelen nemen.

— Dat is een goed voorstel, Brand, dat zeker overweging verdient. Het is jammer dat Kilmessan minstens drie kwartier loopens hier vandaan ligt. En natuurlijk moet de vlieg-machine duchtig bewaakt worden.

— Maar zij is immers onbruikbaar op het oogenblik!

— Des te meer reden om haar te bewaken! Zoo spoedig mogelijk moeten twee van de cylindereen weer gevuld worden, en dat gaat niet zoo gemakkelijk. Ik heb wel lust om zelf onmiddellijk naar Balbriggan te gaan! Een snelle auto moet mij daar binnen twee uren brengen!

Brand wilde een tegenwerping maken, maar het plotseling zeer sterk wordende geluid van den motor legde hem het zwijgen op.

De vlieg-machine was tot op dertig meters van den grond gedaald, en schoot, over het dak van de kazerne heen, steil omlaag naar den bodem.

Het was een zeer gewaagde landing, en het was meer geluk dan wijsheid dat zij slaagden. Het vliegtuig rolde bijna 100 Meters door, en stond toen stil, een zwarte massa midden op het oefenterrein. Van hun schuilplaats uit konden de drie mannen ondanks de duisternis waarnemen, hoe een tweetal mannen uit de machine stapte, en op en neer begon te loopen. Eenmaal hoorden zij zelfs in de stilte een krachtigen uitroep van ongeduld.

Het was duidelijk dat de afwezigheid van hun lastgevers hen niet alleen verbaasde, maar ook vertoornde.

Zij begonnen langs een zijde van het groote grasveld in de richting van de kazerne te loopen, op driftigen en gedempten toon met elkander pratend. Wat zij zeiden, konden de drie mannen echter onmogelijk verstaan. Zij naderden zoo den achtergevel van het plumpe, bouwvallige gebouw, en volgde den achtergevel, tot niet ver van den groote doorrit, waar de vlieg-machine van Raffles verborgen was.

Deze was op alles voorbereid, want hij had reeds teveel gezien en geraden om niet te be-

grijpen, dat hij met zeer gevaarlijke lieden te doen had.

Nog tien stappen en zij zouden den doorrit bereikt hebben, en dan onvermijdelijk de vlieg-machine moeten zien.

De twee mannen stonden echter stil, juist op dat oogenblik, en beklommen een vrij hoogen stoep, waarschijnlijk om het veld beter te kunnen overzien.

En toen een hunner nu weer begon te spreken, was hetgeen hij zeide duidelijk hoorbaar, ook al dempte hij zijn stem. Klaarblijkelijk waren die twee mannen er zeker van, dat niemand hier aanwezig zou kunnen zijn, om hen te beluisteren.

— Ik zeg je nog eens, Dulham, dat het uur zeer nauwkeurig was opgegeven.

— Maar wij waren vijf minuten te laat, Illford! sprak de ander ongeduldig.

— Wat beteekenen vijf minuten? Hadden zij dan niet moeten wachten? De zaak is van zoo groot belang, dat zij desnoods een uur op dezelfde plek hadden moeten blijven! Hij vertoont zich nooit buiten Dublin, hij wordt altijd goed bewaakt, en van nacht was de kans schoon! Wij hadden van de gelegenheid gebruik moeten maken, en bij mijn ziel — ik zal er ook gebruik van maken, dat verzeker ik je!

— Zonder de geschreven instructies van Nemesis?

— Ook zonder die!

— Maar laten wij tenminste nog wachten! Het is toch zeer goed mogelijk, dat hij verhinderd is, Illford!

— Dan zou hij het hebben kunnen berichten met den geheimen zender! De ontvangtoestel aan boord was toch in orde?

— Volmaakt in orde! Tot de laatste seconde voor de landing heb ik allerlei berichten kunnen opvangen. Onze eigen menschen hebben echter gezwegen!

— Dan is er iets tusschen beiden gekomen, zou ik zeggen!

— Integendeel, het bewijst juist dat alles in orde is, en dat wij nog maar korten tijd behoeven te wachten, om de afgezant van de Twintig te zien opdagen!

— Ik geef je nog een kwartier, Dulham! Dan zal Nemesis een half uur over zijn afgesproken tijd zijn, en dan vertrek ik, om tijdig in Balbriggan te kunnen zijn.

Aan het schuifelen van de voeten over het hardsteen van den stoep, bemerkten de luisteraars dat de twee mannen die dit zonderlinge gesprek voerden hun hooge standplaats weer verlieten, en zij stonden in gebukte houding

gereed hen een warme ontvangst te bereiden.

De voetstappen kwamen nader maar verwijderden zich weer en werden onhoorbaar, toen de twee luchtvaarders het grasveld weder betraden.

Maar wat voeren zij in hun schild? vroeg Brand fluisterend. Zijn het gewone misdadigers?

— Geen sprake van. Hun toon is volmaakt beschaafd. Het is een complot, Brand — zij staan iemand naar het leven, en die mijnheer Illford, die een drifkop schijnt te zijn, is bepaald voornemens, daar aan de kust zijn bloedig werk te gaan doen, met of zonder instructie. Dat bewijst natuurlijk dat hij reeds eerder op de hoogte was gebracht.

— Maar als dat zoo is, dan moeten wij die lieden beletten te vertrekken! zeide Brand grimmig. Een moordaanslag blijft altijd een moordaanslag, en een politieke moord is wel ongeveer het walgelijkste dat ik ken.

— Ik ben het met je eens, Brand — maar het is voor ons een heel lastig geval — wij hadden eerder moeten handelen, toen zij in de nabijheid waren!

— Laten wij ons vertoonen, en regelrecht op hen toegaan! drong Brand aan.

— En geloof je dat ze ons kalm zullen laten naderen, mannen die een sluipmoord in den zin hebben? Zij zullen onmiddellijk op ons schieten, en geen sterveling zal het hooren, op deze afgelegen plek! Zij zullen des te eerder schieten, omdat zij begrijpen moeten, dat hun gesprek zoeven is afgeluisterd, en omdat zij vreezen hun plan te zullen zien mislukken.

Brand maakte een woedend gebaar van ongeduld, en staarde in de duisternis.

Juist op dat oogenblik kwam de maan stralend boven de boomtoppen uit, en overgoot een groot gedeelte van het oefenterrein met haar zilveren licht.

Duidelijk was de vliegmaschine thans te zien, die ongeveer halverwege het reusachtige grasveld stond. Het was een van die kleine sportvliegtuigen, zooals men ze tegenwoordig reeds voor eenige duizenden kan koopen, en die hoogstens twee personen kunnen vervoeren.

— Mylord, zij gaan opstijgen! riep Henderson plotseling uit, voor zich uitwijzend.

Inderdaad zag men twee mannen, waarvan er een met hoofd en schouders boven zijn metgezel uitstak haastig naar de machine toelopen, en het volgende oogenblik klonk het scherpe ratelen van de schroef, die was aangezet.

Raffles riep een kort, scherp bevel, maar de

mannen daarginds konden het niet meer hooren, door het geweld van de schroef.

— Neem een van de geweren en schiet op hen Brand — jij bent de beste schutter! beval Raffles kortaf.

Brand ijde naar de vliegmachien, rukte het deurtje open, zocht in de duisternis naar de wapenkist, en vloekte omdat hij ze niet snel genoeg naar zijn zin kon vinden.

Tenslotte greep hij zijn winchester, duwde haastig een paar patronen in het magazijn verliet de machine, en snelde weer naar den uitgang van het poortgewelf.

Maar reeds had het ranke toestel zijn aanloop genomen, en was al vrij van den grond.

Brand bracht het wapen aan zijn schouder, en drukte af. Het was onmogelijk na te gaan, of zijn schot uitwerking had, maar dat was zeker, dat de mechanische vogel over de boomen aan het andere einde van het veld scheerde, zoodat de wielen de toppen schenen te raken, en in een oogwenk op eenige honderde meters boven den grond was. Nogmaals schoot Brand, en toen liet hij het geweer moedeloos zinken. Het vliegtuig verdween in den nachtelijken hemel.

— Ik vertrek naar Balbriggan! riep Raffles, die met gebalde vuisten de kleine machine zag verdwijnen. Wij hebben zeker nog vijf uren voor ons, en er moet in Kilmessan een snelle auto te krijgen zijn. Je blijft hier met Henderson, Brand, je zorgt zoo spoedig mogelijk voor vulling van minstens een der cylinders, en je volgt mij zoodra het mogelijk is.

— Maar het duurt misschien uren! riep Brand wanhopig uit. Kilmessan is maar een kleine stad, en ik zal naar die zuurstof moeten zoeken, alsof ik naar diamanten zocht!

— Daarentegen kun je den afstand in een kwartier gemakkelijk afleggen met ons toestel! Gaat dit echter onmogelijk, telefoneer dan naar het hotel „De Roode Leeuw” in Balbriggan. Ik zal daar den naam Palmhurst opgeven. Henderson, jij blijft waken, en dat zal je gemakkelijk vallen, want niemand zal het in zijn hoofd krijgen, de straatweg te verlaten om dit oude, wrakke gebouw te gaan bezichtigen. Ik neem mijnheer Brand mee, die zoo spoedig mogelijk met een auto zal terugkeeren, voorzien van zuurstof en acetyleen, en een perspomp, zoodat hier een der cylinders weer gevuld kan worden.

— En moeten wij dan Lady Donabate niet waarschuwen?

— Ook dat zal geschieden! Helaas weten wij

niet nauwkeurig, tegen wien wij haar moeten waarschuwen! Wellicht echter begrijpt zij dadelijk, op wien de aanslag gemunt is, zoodat zij haar maatregelen kan nemen. Er zit misschien nog heel wat meer achter, dan wij nu wel vermoeden, mijn waarde! En kom nu mede, want de tijd dringt. Die kerel met zijn dollen kop, Illford is is staat, niet tot middernacht te wachten! Henderson, het is wel niet waarschijnlijk, maar toch mogelijk, dat er een politiepatrouille langs komt. Je kunt dan naar waarheid zeggen wat er is geschied en wat wij hebben gehoord. Vergeet echter niet, dat ik, Lord William Aberdeen, maar een kleine rondvlucht heb gemaakt, en zeker niet uit Amerika terugkeer! Jij hebt mij begrepen?

— Volkomen, Mylord!

— Adieu dan — of liever tot straks!

Raffles en Brand hadden zich vlug van hun overalls ontdaan, en van hun vliegakken, en Raffles had een klein valies gevuld met wat hij noodig kon hebben, daar in de kleine havenstad, die tevens een badplaats was.

De twee vrienden verlieten haastig het gewelf, staken het groote voorplein over, openden zonder eenige moeite het roestige, groote hek, bereikte den straatweg, en sloegen de richting naar Kilmessan in. Zij hadden drie kwartier noodig om deze plaats te bereiken, aten haastig iets in een restaurant, en wonnen inlichtingen in naar verkoopers van zuurstofcylinders en acetyleen.

Zoodra Raffles dienaangaande gerust was verliet hij Brand, liet zich een garage wijzen, en huurde daar een zeer snellen wagen. Hij betaalde onmiddellijk den gevraagden garantieprijs, liet de tank vullen, gaf den naam Palmhurst op en reed aanstonds naar het dichtstbijzijnde postkantoor. Daar verzond hij onmiddellijk een dringend telegram aan Lady Donabate, op Balrothery Castle van den volgende lakoniek inhoud: „Neem u in acht voor

Dullham en Illford. De Twintig beramen voor van nacht een aanslag op een uwer vrienden uit Dublin, Palmhurst.”

Na dit te hebben verricht, reed hij onmiddellijk de kleine stad weer uit en sloeg een weg in naar de kust.

Ierland is nog altijd vrij arm, en de wegen zijn er niet schitterend, behalve wellicht wat de hoofdwegen betreft. Dit was zeker geen hoofdweg, en de auto maakte dan ook nu en dan zonderlinge sprongen. Hij was echter van een stevig maaksel, en hield het goed uit.

Een paar malen moest Raffles aan een passerenden automobilist naar den weg vragen, en het was bijna half elf in den avond toen hij eindelijk Balbriggan binnenreed.

Hij ging onmiddellijk door naar de Kade, want hij kende hier den weg, en zocht het groote hotel de „Roode Leeuw” op. Hij liet zijn auto in de garage stallen, noemde den portier den naam Palmhurst, en vroeg of er telegrammen voor hem waren.

Er was volstrekt geen bericht van Brand.

Dat zou dus beteekenen, dat de vliegmachine reeds uren tevoren ergens op het strand was gedaald.

Maar indien dat zoo was, waarom wachtte Brand hem hier dan niet?

Hierover denkend trad hij de lounge binnen van het groote hotel. Er zaten slechts zeer weinig personen, op dien laten herfstavond, want de „Roode Leeuw” was een echt seizoenhotel.

Een kort oogenblik stond hij doodstil te luisteren. Bij den haard zat een man, die op vrij luiden toon sprak over een onbeduidend onderwerp met een ander die naast hem was gezeten.

Raffles herkende die stem aanstonds.

Zij behoorde aan den man, die hem het briefje met de dreigende instructie in de handen had geduwd!

**Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK III.

OP BALROTHERY CASTLE.

Raffles prees zich gelukkig, dat de duisternis op het oefenterrein het volstrekt onmogelijk had gemaakt, dat de man van het briefje hem had herkend. Want die keek hem bij zijn binnenkomen een oogenblik strak aan, zooals men dat doet onder vreemdelingen in een hotel, en zette toen zijn gesprek op denzelfden toon voort. Hij had een scherpe stem, en lispelde een weinig.

Raffles nam een dagblad op, ging even zitten hield zich alsof hij las, maar nam het scherp geteekende gelaat van zijn opdrachtgever met de hardblauwe, doordringende oogen eens goed in zich op.

Maar plotseling was zijn aandacht geheel bij hetgeen hij daar las. Hij had een plaatselijk blad opgenomen, van den dag tevoren, en wat hij las was een aankondiging van de groote soirée, die dezen zelfden avond plaats had op het kasteel van Lady Donabate.

In het bericht heette het, dat men zeker op een driehonderdtal gasten rekende.

Raffles zat een oogenblik in diepe gedachten. Hoe zou het mogelijk zijn, onder al die lieden den man aan te wijzen, die met den dood werd bedreigd?

Raffles vouwde het blad weer op, wierp het neer, slenterde de conversatiezaal weer uit, stond een oogenblik in de vestibule stil, als iemand die besluiteloos is, aangaande zijn plannen, en toen verliet hij het hotel.

Voor het hotel stond een kleine jongen op bloote voeten, blijkbaar begeerig om zijn diensten aan te bieden aan de weinige toeristen, die het late seizoen nog opleverde.

Raffles duwde den knaap een geldstukje in het smerige handje en liet zich den weg wijzen naar het kasteel Balrothery.

De knaap verklaarde, dat het ongeveer een uur loopen was, maar dat men het kasteel zeer gemakkelijk kon bereiken met een auto, ofschoon het gelegen was boven op een vrij hoogen heuveltop, niet ver van het rotsachtige strand.

Raffles wierp nog een blik achter zich, en zag de man met het scherpe gezicht nog steeds bij den haard zitten, in de groote, schemerachtig verlichte lounge. Het scheen dus wel

zeker te zijn, dat hij zelf niet zou deelnemen aan den beraamden aanslag, en hier alleen maar was om toezicht uit te oefenen. Waarschijnlijk moest hij de berichten in ontvangst nemen van degenen, die zijn opdracht ten uitvoer moesten brengen.

En terwijl hij keek, zag hij, dat ook de man van het oefenterrein al pratende geen oog van hem afhield. En dat was niet zoo verwonderlijk, want Balbriggan is maar een zeer klein plaatsje, Raffles was een vreemdeling en zelfs in een grootere stad zou hij in het oog zijn gevallen. Die man daar had een moord-aanslag in den zin, en dan is men wantrouwend. Ten overvloede was deze aanslag zoo goed als zeker van politieken aard en menschen, die deze aanslagen bedreven zijn de allergevaarlijkste, de stoutmoedigste en de hardnekkigste misdadigers ter wereld!

Terwijl Raffles hier nog over dacht werd hem eensklaps alles klaar, alsof iemand op hem was toegetreden die het hem had gezegd, met luider stemme.

Het was hem nu onbegrijpelijk, dat het hem niet onmiddellijk was te binnen geschoten. Hij bevond zich hier in Ierland, in dien woeligen nieuwen, pasgeboren Staat, die nog altijd niet tot rust was gekomen!

Het was hem voorts bekend, dat er nog altijd onverzoenlijke Engelschen waren, die dezen toestand niet wilden aanvaarden en die een doodelijke haat hadden gezworen aan den man die geroepen scheen te zijn aan het hoofd te staan van de vrije Republiek Ierland.

De Valera! Nu pas drong den naam tot hem door als in een lichtflits. De Valera was een van de beste vrienden van Lady Donabate, die hem reeds bij vroegere gelegenheden herhaaldelijk onderdak had gegeven, in wier huize te Dublin zoowel als op het platte land temidden der hooge bergen hij dikwijls een toevlucht had gezocht, als hij werd achtervolgd door de Engelsche troepen tot razernij gebracht door de scherpschutters, die, uit zolderramen en auto's bij iedere denkbare gelegenheid hun makers sneerschoten.

De verkiezingen stonden voor de deur, en

het was zoo goed als zeker dat Enar de Valera als eerste President van de nieuwe Republiek zou worden gekozen. De Regeering te Londen had zich hier reeds lang bij neergelegd, maar iedere Engelschman wist zeer wel dat er nog onverzoenlijken bij duizenden waren, voor wie het denkbeeld dat Ierland zich zou afscheuren van Engeland onverdragelijk was, lieden die niets onbeproefd zouden laten de Valera ten val te brengen en met hem de gehate, jonge Republiek.

Hoe kort was het nog maar geleden, dat de straten van Dublin rood gekleurd waren met het bloed van Ieren en Engelschen, dat men te vuur en te zwaard de Ieren te lijf ging, die streken voor hun ideaal — tegen heel onafhankelijk Ierland, met eigen wetten een eigen bestuur, een eigen munt, een eigen vlag! Men had vergift gebruikt en helsche machines, verraad en omkoopning en in een en het zelfde gezin stonden zoons soms op tegen den vader. De eene broeder tegen den anderen.

En de Valera vertoefde op Balrothery Castle!

Het was Raffles eensklaps te binnengeschooten. Nog geen drie dagen geleden had hij het als telegram gelezen in een der groote bladen van New York!

En op welk wild zou men jagen, als het niet was op den leeuw? Op den Koning der dieren? Waarom zou de jager genoeg nemen met een simpel muschje, als hij den edelvalk onder het bereik van zijn geweer had? Geen twijfel was meer mogelijk — het levende doel van den aanslag was de Valera!

En Raffles begreep, dat hij nu geen tijd meer te verliezen had. Hij moest zoo spoedig mogelijk naar het kasteel gaan, en Lady Donabate waarschuwen. Zeker, hij was volbloed Engelschman, maar met zijn sterk gevoel voor rechtvaardigheid kon hij zich zeer goed de gemoeds-gesteldheid ook van de heethoofdigste Ieren voorstellen — en in ieder geval was een lage sluipmoord iets afschuwelijks, en hij zou het weten te voorkomen tot iederen prijs!

Er was nog iets wat Raffles daarbij aantrok, — en dat was de overweging, dat de meeste aanslagen van dien aard veel geld kosten. Het kon niet anders of deze politieke moordenaars moesten ruim voorzien zijn van geld. Hun dit af te nemen, leek hem een sportieve daad van de eerste grootte! Geld kon de groote avonturier steeds gebruiken. Hij zou in de millioenen hebben willen baden, om een einde te kunnen maken althans aan een klein deel, van de zwarte ellende en het onduldbare onrecht, nog steeds heerschend op deze ramp-

zalige wereld. En millioenen bezat hij ook, op zes, zeven punten van den aardbol — maar voorloopig waren die voor hem onbereikbaar, want het waren schatten aan diamanten, paarden sieraden van allerlei aard — en de juweliërs van deze aarde hebben een buitengewoon sterk geheugen, terwijl er bovendien registers bestaan, die goed worden bijgehouden en waarin een groot aantal bekende sieraden nauwkeurig beschreven staat. Er zouden dus jaren moeten verloopen, voor de man die zich deze dingen toeëigende, ze zonder gevaar te gelde zou kunnen naken, en dan nog langs een grooten omweg!

Contant geld echter was steeds noodig, en hier bood zich waarschijnlijk een gelegenheid aan. Het was aan te nemen, dat het niet bij den aanslag op de Valera zou blijven, maar dat diens dood het sein zou zijn tot een geweldig bloedbad, waarin de samenzweerders de pasgeboren Republiek hoopten te versmoren.

Raffles overwoog dit alles, terwijl hij haastig weer op de garage toeging, waar hij zijn auto had gestald.

Hij liet de tank geheel vullen, nam achter het wiel plaats en keek nog eens om voor hij zijn voet op het gaspedaal drukte.

Hij zag de lange gedaante van den man met het scherpe gezicht in de deuropening van het logement staan. De garage was geen honderd passen van de „Roode Leeuw” verwijderd.

Die mijnheer is blijkbaar erg nieuwsgierig en wantrouwend uitgevallen, bromde Raffles voor zich heen. Toch staat het voor mij vast, dat hij mij niet heeft herkend, anders zou zijn gedrag wel anders zijn geweest. Nu, hij mag daar vastroesten als hij wil!

De voet daalde, de auto sprong als het ware vooruit.

De kleine jonge was heel duidelijk geweest in de aanwijzing, en Raffles vergiste zich dan ook geen oogenblik in den weg, dien hij moest volgen.

De nacht was buitengewoon donker en slechts met moeite wist de maan nu en dan een kleine opening in de wolken te vinden om haar onzeker licht doorheen te zenden.

In minder dan een kwartier had Raffles den afstand van omstreeks 15 kilometers afgelegd en dat hij voor een deel te danken had aan de breedten, goeden weg en voor een ander deel aan den voortreffelijken motor en de sterke koplampen.

Op het einde daalde en rees de weg herhaaldelijk, en Raffles begreep dat hij de kust naderde. En plotseling als een sprookjesdecor, doemde

Balrothery Castle voor hem op, voorbij een bócht in den weg.

Die weg steeg nu aanmerkelijk, aan het einde ervan lag een kasteel en het stak dus donker en machtig af tegen den nachtelijken hemel. Het gebouw moest zeer oud zijn, te oordeelen naar de plumpe, vierkante hoektorens, die tot een hoogte van bijna veertig meters oprezen en langs welke blauwgrijze pannendaken het maanlicht nu en dan afdroop, als de snel voorbijschuivende wolken dit voor een korte wijle mogelijk maakte.

Raffles herinnerde zich foto's van het kasteel en hij had er ook een beschrijving van gelezen, niet zoo lang geleden. Het oudste gedeelte van dit machtige bouwwerk dateerde uit het begin van de vijftiende eeuw. Herhaaldelijk was het het kasteel later uitgebreid. En Lady Donabate moest wel zeer rijk zijn, dat zij in staat was, dit geweldige kasteel in zijn oorspronkelijke staat te laten voortbestaan.

Een reusachtig park, een bosch gelijk, strekte zich om het gebouw uit, grootendeels aan de achterzijde ervan, en de zoom van dat bosch was tevens de zoom van de hooge rotsen, die op de plek door de golven werden bespoeld.

Hier en daar pinkten lichten in den donkere voorgevel. Maar een zaal op de eerste verdieping van het machtige gebouw scheen schitterend verlicht te zijn.

Raffles telde niet minder dan zeven ramen naast elkander waaruit dat licht naar buiten straalde en zijn scherpe oogen konden zelfs nu en dan onduidelijke gestalten waarnemen, die langs de lichte vakken gleden.

Hij had den motor afgezet en nu het door menschen vervaardigde werktuig zweeg hoorde hij duidelijk de stem van de natuur — het klotsen van de branding op de klippen, de dreunende zang van de zee.

Verkeer was er op den weg volstrekt niet meer. Het was ook reeds elf uur in den avond.

Raffles bracht zijn wagen weer op gang en reeds voort en beklom den heuvel die vrij veel van den wagen vergde.

Er doemde een stuk van een zeer ouden muur op aan zijn rechterhand, en vervolgens begon een schier eindeloos ijzeren hek, dat zich langs den weg uitstreckte en de voorzijde van het park afsloot.

Terwijl hij er wat langzamer langs reed zag Raffles nu duidelijk de gestalten van menschen achter de hooge ramen van het groote statievertrek op de eerste verdieping. Wellicht was de Valera ook onder hen, onbewust van het

gevaar dat hem dreigde — en misschien hem niet alleen!

Hij had nu de monumentale doorgang bereikt in het hek dat gesloten was.

Hij stapte uit en trok aan de ouderwetsche zware schel die een dreunend kerkklokachtig geluid liet hooren, ver hoorbaar.

Hij moest echter dit luiden herhalen alvorens er een bediende in kuitbroek en blauwe livrei kwam opdagen, die verbaasd in de duisternis eerst naar den bezoeker en toen naar het gesloten hek keek en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk Mijnheer — hebt gij het hek gesloten?

— Alvorens te bellen? vroeg Raffles spottend. Dat zou een zonderlinge handelwijze zijn geweest, vriend! Ik vond dit hek dicht!

— Dat is eigenaardig! mompelde de man. Het heeft den geheelen avond open gestaan. Mylady heeft dit bevolen, opdat de bezoekers met hun auto tot vlak bij het huis kunnen rijden.

Inderdaad zag Raffles niet ver van het kasteel een veertigtal auto's bijeen staan, op het voorplein, onder de beschutting van een reusachtig tentzeil hetwelk door middel van stokken en lijnen uitgespannen werd gehouden. Want Balrothery Castle was wel zeer groot — maar het beschikte toch niet over een garage voor veertig wagens.

De bediende stak reeds zijn hand naar het zware slot uit, toen hij nog even aarzelde en vroeg:

— Mijnheer behoort tot de gasten?

— Dat wil zeggen — ik ben niet uitgenoodigd maar ik moet je meesteres onmiddellijk spreken.

De man trok zijn hand snel weer terug van het slot en zei:

— Gij hebt toch geen uitnoodigingskaart? Het spijt mij, mijnheer, maar dan zal ik U niet kunnen toelaten. Ik heb strenge orders om toe te zien, dat niemand het huis kan binnengaan, zonder voorzien te zijn van een door Mylady geteekende kaart!

— En toch konden hier veertig auto's binnensrijden?

— Ongetwijfeld — maar gij kunt ook nu nog naast den hoofdingang vier bedienden zien staan!

De man had gelijk. De breede voordeur was geopend, en in de helder verlichte zal kon Raffles heel duidelijk de vier bedienden in hun lichtblauwe, gegaloneerde jassen zien staan, alsof zij daar op wacht stonden.

— Is die toegang de eenige? vroeg hij.

— De eenige! antwoordde de man kortaf.

Gij zult dus morgen terug moeten komen als gij Mevrouw wilt spreken.

— Tot morgen kan ik niet wachten, man, zeide Raffles ongeduldig. Ik moet Lady Donabate nu aanstonds spreken, heb je mij goed verstaan? Het betreft een zaak van het grootste gewicht. Is Mijnheer de Valera op het kasteel?

De man werd zoo mogelijk nog wantrouwend, en zeide bijna onbeleefd:

— Dat weet ik niet, en het gaat mij ook niet aan.

— Maar het gaat je meesteres des te meer aan, man, zeide Raffles bijna dreigend. Zeg haar onmiddellijk dat Graaf Palmhurst daar is die haar het telegram ter waarschuwing zond, als je niet wilt dat ik hier blijf luiden totdat ik alle gasten heb bijeengeluid. Het is een zaak van leven en dood — heb je mij nu goed begrepen?

De man scheen erg te schrikken, nam Raffles nog eens goed op, en toen snelde hij weg, terwijl Raffles achterbleef, de handen tot vuisten gebald van ongeduld.

Er verliepen bijna tien minuten en toen kwam haastig een vrouw aanloopen, die blijkbaar snel een bontmantel had om-geslagen, en die vergezeld was van een heer, die bijna een half hoofd boven haar uitstak, ofschoon zij zelve groot was voor een vrouw. In de duisternis kon Raffles haar trekken moeilijk onderscheiden, maar hij wist dat Lady Donabate ondanks haar veertig jaren nog eèn zeer schoone vrouw was, statig als een koningin. Die man naast haar moest haar broeder zijn. Aan de wijze waarop deze zijn hand in zijn zak hield, zag Raffles met het oog van den ervaren kenner aanstonds dat hij in dien zak den kolf van een revolver of browning omkneld hield.

Lady Donabate begon te praten, zoodra zij voor het hek was gekomen. Het ging snel, als een koorts.

— Gij hebt mij een telegram gezonden,

zegt gij?

— In den vroegen morgen, Mylady!

— Ter waarschuwing?

— Ja, om U te waarschuwen, dat het leven van een Uwer gasten gevaar liep.

— Uw naam is Graaf Palmhurst?

— Zoo is mijn naam!

— Gij hebt dit hek niet gesloten?

— Neen, mylady. Het was dicht toen ik hier kwam.

— Ik heb volstrekt geen telegram ontvangen.

— Gij hebt niets ontvangen? herhaalde Raffles verbaasd. Hoe is dat mogelijk?

— Dat weet ik niet. Dat zal worden onderzocht. Wie is de man wien het gevaar dreigt?

— Dat kan ik U op mijn beurt niet met zekerheid zeggen, maar ik vermoed dat het... de Valera is! Hier is het briefje hetwelk mij bij ongeluk vannacht in de handen werd ge-duwd door den opdrachtgever.

Raffles stak door het hek haar het briefje toe en zij las het snel bij het licht van den zak-lantaarn, die haar broeder had aangeknipt.

Raffles zag haar verbleeken.

Zij keek hem scherp aan, terwijl haar broeder het schijnsel van de lamp op zijn gezicht richtte en vroeg eensklaps:

— De man hield U dus voor een ander? Hoe sprak hij u dan aan?

— Hij noemde mij O'Brien.

— Hoe zag de man die de opdracht gaf er uit? — Lang, zeer donker, met een haviksneus, de oogen dichtbijeen geplaatst, kort geknipt zeer zwart haar, ik bezweer U mylady dat ik slechts de waarheid spreek. De Valera moet dus onmiddellijk gewaarschuwd worden, of gij moet hem een soort van lijfwacht medegeven als hij om half twee inderdaad wil vertrekken.

— Ik kan de Valera niets meer zeggen, Graaf Palmhurst — hij is een half uur geleden plotseling uit den salon verdwenen en niemand weet waarheen.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

DE GEHEIME UITGANG.

Raffles stond een oogenblik stil haar aan te zien en toen zei hij plotseling :

— Dan moet men iets vermoed hebben in het andere kamp ! Dit hek is niet bij toeval gesloten !

Lady Donabate keek Raffles eenige oogenblikken onderzoekend aan, en wisselde toen een snellen angstigen blik met haar broeder.

Toen deze het woord nam bemerkte Raffles aan zijn stroeve, wat bevelende wijze van praten dat hij zeker te doen had met een militair, die minstens den rang van kolonel bekleedde.

— Gij zegt dat gij een telegram verzonden hebt ? zoo begon hij.

— Vanmorgen zeer vroeg — het kleine postkantoor was ternauwernood geopend.

Het is zeer vreemd — wij hebben hier niets ontvangen !

— Dan kan het niet anders of het telegram is onderschept door iemand hier in huis en dan is er onder Uw personeel iemand, dien gij niet volmaakt kunt vertrouwen.

Graaf Doherty, de broeder van Lady Donabate fronste de wenkbrauwen, en barstte uit, terwijl een roode gloed van boosheid zijn gelaat overdekte :

— Zoiets is onmogelijk, Graaf ! Dit te veronderstellen zou een belediging zijn voor het personeel van mijn zuster !

Raffles haalde de schouders op en hernam koeltjes :

— Weet gij een andere verklaring ? Het telegram is in ieder geval niet aangekomen, en ik kan bewijzen, zooals gij wel begrijpt, dat het verzonden is. Ik ben van oordeel dat wij hier een kostbaren tijd verpraten. Volgens mij van het niet anders of Mijnheer de Valera is uit den salon weggelokt, misschien door een boodschap, in ieder geval door een list. Gij weet niet, waar hij is, evenmin als ik, maar zijn leven loopt ernstig gevaar, en binnen een kwartier kan alles zijn afgelopen. Er moeten hier vijanden zijn, dezelfde, die dit hek hebben gesloten, zeer waarschijnlijk om rustiger hun plannen ten uitvoer te kunnen brengen. Het zou mij niets verwonderen indien gij dit hek niet eens zoudt kunnen openen — zelfs indien de hoffelijkheid U zou

aanmanen het voor mij te ontsluiten.

Graaf Doherty gromde iets voor zich heen, dat niet bijzonder vriendelijk klonk, en hij morrelde aan het hek, hij draaide den sleutel om, die binnen op het slot stak, maar het monumentale stuk ijzer bleef hardnekkig op zijn plaats.

— Gij ziet het ! hernam Raffles kalm. Het spijt mij — ik kan niets meer doen. Gij hebt nog een kwartier. Bel de politie op, en laat die hier postvatten, dat is nog Uw eenige kans. Staat de auto van de Valera nog steeds daarginds ?

Doherty keerde zich om, liep een tiental stappen terug, kwam weer naar het hek loopen en zeide met gesmoorde stem :

— Ja, zijn auto staat er nog. Het is die licht gele wagen.

— Een zeer opzichtig en gevaarlijke kleur voor een man in zijn omstandigheden ! zeide Raffles hoofdschuddend. Nog een vraag — kent gij alle lieden, die vannacht op het kasteel als Uw gast vertoeven ?

— Bijna allen ! Wij hebben ons genoodzaakt gezien, uitnodigingskaarten te laten drukken.

— Dan wist gij dus ook dat er gevaar voor de Valera dreigde ? vroeg Raffles op levendigen toon.

— In ieder geval vermoedden wij iets ! En ik verzeker U dat alle personen, die daar thans op het kasteel verblijven onze zaak trouw hebben gezworen. Het zijn echte Ieren, en verreweg de meesten zijn persoonlijke vrienden van onzen beminden aanvoerder.

— Dan moet men hier op de een of andere wijze tersluiks zijn binnengedrongen, met het plan, den aanslag te volbrengen, hier binnen in het park ; daar het hek is afgesloten kan het niet anders of er moet een tweede uitgang zijn !

— Het park heeft meer uitgangen maar die zijn alle reeds sedert het begin van den wereldoorlog en sedert de geboorte van onze Vrijheidsbeweging ontoegankelijk gemaakt, graaf ! zeide Lady Donabate, die aan een heftige ontroering te n prooi scheen te zijn. De poorten in de muren zijn dichtgemetseld — en overal is die muur

beplant met scherpe glasscherven of ijzeren punten. Het is afschuwelijk genoeg, dat wij hiertoe moesten overgaan.

Raffles staarde het tweetal een oogenblik aan, en zeide toen vlug:

— Ik herhaal het. Het is voor U de eenige manier nog iets te trachten te redden. Haal de politie.

En voor broeder en zuster nog iets hadden kunnen zeggen, was Raffles van het hek teruggetreden. Hij liep door de duisternis terug naar zijn wagen.

Iets dreef hem voort, waaraan hij nog geen naam wist te geven. Het was een herinnering van een paar jaren geleden, toen hij vanuit zee op deze zelfde plek de kust naderde aan boord van zijn duikboot, waarmede hij een proeftocht deed.

Hij sprong achter het stuurwiel, en onmiddelijk had hij het besef, dat er in de groote duisternis van den weg een gevaar op hem loerde — en dat hij zoeven een onvoorzichtigheid had begaan, toen hij daar vrij luid van zijn ontdekking sprak voor het gesloten hek.

Hij had nog geen vijftig meters afgelegd in de richting van de zee, of de wagen begon langzamer te loopen, en een zekere geur van benzine waarschuwde Raffles dat zijn tank lek moest zijn en dat de onmisbare vloeistof op de een of andere wijze was weggestroomd.

Hij stak zijn hand in zijn rechterzak en overtuigde zich, dat hij zijn browning gemakkelijk kon grijpen.

Zich terzijde bukkend om zich te overtuigen of de reserveblikken vol benzine nog in de auto stonden greep hij slechts in het ijle. De blikken waren verdwenen.

Maar terzelfder tijd, wist hij, dat die bukkende beweging hem waarschijnlijk het leven redde, want vlak naast hem, naast den stilstaanden wagen was een gedaante overeind gesprongen, die met woedende kracht naar hem stak met iets dat glinsterde in het vale licht van een verre lantaarn.

Met zooveel woestheid had de man toegestooten, dat de punt van dit glinsterende ding afbrak op het staal, waaruit de auto was opgebouwd en het volgende oogenblik was Raffles weer overeind geveerd en wierp zich op zijn aanvaller, over het gesloten portier heen-springend.

De schok deed de man onderstboven rollen, hij scheen om bijstand te willen schreeuwen, maar de ijzersterke vuist van Raffles kneep hem de keel dicht en hij had moeite genoeg, zich te verweren.

Een kort oogenblik zag Raffles bij het schijnsel van de koplampen het van haat en woede vertrokken gelaat van zijn bespringer. Hij kende dat gezicht niet, maar hij wist dat hij het nu nooit meer zou vergeten. Zelf droeg hij zorg zooveel hem, dat mogelijk was met zijn rug naar het lichtschijnsel gekeerd te blijven.

Zijn tegenstander was een krachtig man, en hij scheen van oordeel te zijn, dat hij daar om zijn leven vocht, hetgeen zijn kracht nog verdubbelde. Met een wringende beweging wist hij zijn pols te bevrijden, die Raffles omvat hield en hij gaf dezen een vervaarlijke stoot tegen de kin, die Raffles zeker knock-out zou hebben geslagen, als hij geheel en al raak was geweest.

Zooals het was verdoofde de slag hem toch een weinig, zijn greep werd wat lossen en zijn aanrander maakte er gebruik van om overeind te komen. Daar had hij echter een seconde voor noodig, en dat was voor Raffles juist voldoende om zich geheel te herstellen.

Voor de ander een tweede wapen te voorschijn had kunnen halen had een felle en goed gerichte hoek van Raffles hem met zooveel geweld tegen de kaak getroffen, dat hij met een doffe klacht ter aarde stortte.

In een oogwenk was Raffles bij hem, laadde het slappe lichaam op zijn schouder en liep er op een draffe mee terug naar het hek.

Lady Donabate en haar broeder moesten het gerucht van den strijd hebben gehoord, want zij stonden in groote spanning te wachten, terwijl de Kolonel — want dat was hij inderdaad — als een opgesloten krankzinnige aan de stijlen rukte.

— Gij zult dat hek tot iederen prijs moeten laten openen! zeide Raffles hijgend. Dit is een van de kerels, die hier in de buurt zwerven en die helaas moet hebben gehoord, wat ik zeide.

— Is hij dood? vroeg Lady Donabate ontzet.

— O, in het geheel niet, Mylady! antwoordde Raffles met een lachje. Ik heb hem alleen maar bewusteloos geslagen. Nogmaals, laat dat hek desnoods vernielen door Uw bedienden, maar het moet open, want gij moet deze man in verzekerde bewaring houden.

— Maar by Jove, het is Stephen Waybridge! zeide de kolonel schor. En dien schurk hebben wij steeds vertrouwd!

— Dat vertrouwen, Graaf, maakt zulke aanslagen ook juist mogelijk! zeide Raffles spottend en hij stak zijn hand in de binnenzak van den bewusteloos.

— Wat doet gij daar? vroeg de Kolonel, die

heel goede oogen scheen te hebben.

Raffles keek hem met een eigenaardigen blik aan en antwoordde kalm :

— Ik leg beslag op zijn papieren ! Misschien kunnen zij mij wel van dienst zijn.

En met de handigheid van een goochelaar liet Raffles de dikke portefeuille van Stephen Waybridge van den eenen zak in den anderen overgaan.

Hij had een zegelring aan den vinger van zijn tegenstander gezien, en ook deze wist hij hem op handige wijze te ontfutselen.

Dit ontging nu aan den Kolonel, want die sprak op dat oogenblik tot een paar haastig geroepen bedienden, die met een paar zware hamers uit de garage op het ijzeren slot begon aan te vallen en tegen zooveel kracht was het niet bestand, het gaf zijn verzet op, de beide hefften van het hek zwaaiden open, en de kolonel wierp zich op den bewustelooze met een haast en een woede, die niet veel goeds voor den verrader voorspelden.

— Sluit hem goed op, dat is alles, wat ik U kan aanraden, zeide Raffles. Zijn kleederen weer glad trekkend. Ik wilde ook gaarne een auto van U ter leen hebben, want deze mijnheer Waybridge heeft de mijne onbruikbaar gemaakt, terwijl ik met U stond te praten. Ik geloof dat gij nu wel overtuigd zult zijn, dat ik U wil helpen.

Het bleef een kort oogenblik stil, en toen barstte de Kolonel plotseling uit met moeite zijn stem dempend :

— Neem mij niet kwalijk — maar daar ben ik juist volstrekt niet van overtuigd, Mijnheer. Om U de waarheid te zeggen vind ik Uw optreden zeer zonderling. Waarom zou ik U moeten gelooven ? Gij hebt dezen man neergeslagen, maar hij was altijd onze vriend, wij hebben hem vertrouwd tot op dezen dag ! Gij praat van een telegram, dat niet is aangekomen, gij slaat onze vrienden neer in de duisternis en.....

Raffles was een weinig bleaker geworden en een stap teruggetreden. Zijn stem was ijskoud en snerpte een weinig, toen hij met een kort lachje hernam :

— Zooals gij wilt ! Het is waar, gij kent mij niet, en mijn optreden moet U wel enigszins verdacht voorkomen. En toch zeg ik U nogmaals — wees voorzichtig en laat deze man niet ontkomen, ofschoon hij wel zal trachten, zichzelf in een gunstig daglicht te stellen. Ik heb de eer U te groeten !

Het volgende oogenblik was hij in de duisternis verdwenen. Hij liep langs zijn auto, die niets

meer waard was en ging zoo vlug hij kon te voet verder, de weg was goed, zeer gemakkelijk te begaan en in minder dan twintig minuten had Raffles een plek bereikt, waar de straatweg uitspanning ophield. Er stond daar een groote uitspanning, waar echter geen spoor van licht meer was te bekennen, en voorbij dat huis was niets meer dan de hooge klippen, het rotsige strand en het klotsen van de golven.

Raffles hield zich daar echter volstrekt niet op, maar vervolgde zijn weg die nu slechts een smal pad was geworden, en zijn gawe om in de duisternis te kunnen zien, kwam hem nu te stade, tegelijk met zijn verbazend sterk geheugen.

Slechts eenmaal was Raffles op deze plek geweest, en toch aarzelde hij geen oogenblik, maar begon het pad af te dalen. Losse steentjes rolde nu en dan onder zijn voeten weg. Soms was er aan zijn rechterhand niets dan de duistere afgrond, en een misstap zou hem van 60 Meter hoogte doen vallen, maar hij ging zonder de minste weifeling en met vaste stap verder, steeds lager, totdat hij tenslotte wel een Kilometer van het logement af daarboven op de klip het strand bereikte, dat reeds half bedekt werd door den aanstormenden vloed.

— Ik zal mij moeten haasten, wil ik niet door het opkomende water in mijn plannen gedwarsboord worden of platgedrukt tegen de rotswanden, mompelde Raffles voor zich heen.

Hier was in het geheel geen pad meer, de weg was bezwaarlijk, maar Raffles ging steeds verder, steeds noordelijker altijd langs den voet van de steile klippen en iedere minuut kwam het water wat verder opzetten, zoodat hij zich moest haasten.

Na een kwartier ongeveer stond hij eensklaps stil, en verborg zich haastig achter een manshoog rotsblok, ongeveer halverwege het strand.

Op zee had zooveen een lichtje gepinkt, dat nu weer uitdoofde, weer terugkwam met korte en lange tusschenpoozen.

Ook ontdekte het scherpe oog van Raffles een donkere vorm op het water, een tientallen kabelengten uit de kust.

— Zij geven seinen naar het land — maar volgens een geheime code ! bromde hij voor zich heen. Zou ik dus goed gezien hebben ? Wij zullen het spoedig weten !

Hij luisterde nog even, en boven het doffe ruischen van de golven, meende hij nu en dan het geknars te hooren, dat riemen wel eens maken in slecht gesmeerde dollen.

Er was een soort van baai, een weinig achter

hem, met een nauwe ingang, en waar alleen maar een sloep of een zeer klein vaartuig kon binnengaan. Het water was daar meestal spiegelglad, als het niet bepaald stormde. Waarschijnlijk lag daar ergens een vletje of een pinas, veilig voor de golven.

Raffles ging echter verder zonder zich nog eens op te houden, en toen kwam hij aan den voet van een soort van natuurlijke trap, juist op het oogenblik dat de eerste treden daarvan door den vloed overstroomd werd.

Hij sprong haastig die door de natuur gevormde trap op, zich zooveel mogelijk bukkend en toen bereikte hij een soort van natuurlijke koetspoort uitgehold in het gesteente van de klip, bijna drie meters ereed, en even hoog in den vorm van een hoefijzer.

Het was dit hol, dat Raffles zich zoeven had herinnerd!

Want een hol was het inderdaad, en als de vloed op het hoogst was zou geheel die opening onder water verdwijnen en het zeewater zou tot ver in de ingewanden van de klip doordringen, tot waar de bodem van dat gat weer

begon te rijzen, en zich boven het hoogste peil van den vloed verhief.

Raffles wist dat het hol zich verder op sterker vernauwde, dat het tot een tunnel werd, en dat die tunnel tenslotte uitkwam ergens in een woest gedeelte van het groote bosch, waarvan het park van Balrothery Castle een deel uitmaakte.

Hij had nog geen tien passen gedaan toen de duisternis zoo groot werd, dat hij begreep, het niet langer zonder zijn zaklamp te kunnen stellen.

Hij had ze te voorschijn gehaald en wilde ze aanknippen toen hij heel in de verte een rossig lichtje zag schijnen, dat niet op dezelfde plaats bleef, maar dat heel langzaam omhoog scheen te gaan.

— Ik had het dus bij het goede einde — er is wel degelijk een tweede ingang en er schijnen anderen te zijn, die het even goed weten als ik. Laat ons zien hoever ons die wetenschap kan brengen.

En op de tast, met zijn linkerhand langs den wand voelend, zette Raffles zijn tocht voort.

▲

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret”

▼

HOOFDSTUK V.

IN DE KLAUW VAN HET WATER.

Raffles begreep al spoedig, dat degenen, die daar voor hem gingen, zich eveneens bewogen in de richting van het bosch, waarin de tunnel moest uitkomen.

En die lieden daar moesten iemand bij zich hebben, die de geheimen van dit hol zeer goed kende, want dit had verraderlijke eigenschappen — het had zijgangen en dwarsbeuken, en op enkele plaatsen bevonden zich zeer diepe gaten in den bodem, waarin een val den dood kon beteekenen.

Spoedig echter bemerkte Raffles dat hij op de anderen begon in te loopen. Het lichtje werd duidelijker en een paar malen zag hij zelfs vaag de gedaante van een viertal mannen, die zwijgend voortgingen.

Hij behoefde geen vrees te koesteren, dat men zijn stappen zou hooren, want reeds vervulde de vloed het onderaardsche gewelf met zijn donderend geweld. De golven moesten dus den ingang van het hol reeds bereikt hebben en stortten er zich vol woede in. Reeds nu was het dus onmogelijk, langs denzelfden weg het hol weer te verlaten, en dat denkbeeld zou een minder stoutmoedig man dan Raffles met schrik hebben vervuld.

Hij ging echter voortdurend verder, steeds het schijnsel volgend van het licht, totdat dit onbewegelijk bleef, naar het scheen.

Hij moest nu de grootste behoedzaamheid in acht nemen, opdat dit schijnsel zijn aanwezigheid niet zou kunnen verraden.

Zijn linkerhand rustte nog altijd tegen den rotswand, en zoo kwam hij nog een meter of twintig, dertig vooruit, zich zoo diep mogelijk bukkend, totdat de eigenaardige bouw nu en dan flarden van woorden, van zinnen, tot hem deed overwaaien.

Hij kon echter onmogelijk onderscheiden, wat daar werd gesproken, en hij kwam dus nog wat naderbij.

Het licht scheen te branden in het midden van een soort van rotszaal, meer dan vijftien meters in doorsnede, en waarvan de algemeene vorm dien van den cirkel naderde.

Het verwulf was zeker tien meter hoog, maar vertoonde tal van duistere inhammen, gaten

en spleten, die zouden doen denken, dat men hier te doen had met een oude, verlaten mijn, waaruit reeds langen tijd geleden het laatste stukje steenkool werd weggebikt.

Een man, die in het midden van die zaal stond hield de lamp vast en toen Raffles nog wat nader sloop had hij moeite, den kreet te weerhouden, die naar zijn lippen steeg, want de Valera was bij hen, bij die vier, vijf mannen daar en een hunner richtte juist het woord tot hem.

Tot zijn groote verbazing echter was de Valera niet geboeid, ja, hij scheen zich zelfs volkomen op zijn gemak te voelen. Niettemin herkende Raffles onmiddellijk den aard van de mannen, die daar bij hem waren, want hij had zooeven zeer duidelijk den naam van Illford hooren uitspreken — en Illford was een van de beide vliegers, die den aanslag moesten gaan volbrengen. Wat was dit? Wat beteekende dit? Hoe was het mogelijk, dat die Engelschen, die nationalistisch gezinde Engelschen, die echter Jingo's zoo rustig spraken met dien fellen, hartstochtelijken strijder voor Ierland's rechten? Wist hij dan niet met wien hij te doen had? Maar dat leek onmogelijk, want het was niet denkbaar, dat de aanvoerder der Iersche rebellen uit eigen beweging naar dit onderaardsche hol zou zijn gegaan. Nog altijd kon hij niet verstaan wat er werd gesproken, maar de toon was volmaakt rustig. Er was geen spoor van vijandschap te bemerken, tusschen de gevangene en de bewakers, maar hoe was het dan verklaarbaar, dat hij daar zoo rustig kon spreken met zijn handen in zijn zakken, een half opgerookte sigaar in zijn mondhoek?

En plotseling werd er iets in Raffles wakker, een heugenis, de kennis van een zeker feit, dat zijn oogen in de duisternis deed glinsteren.

Op datzelfde tijdstip zeide een van de mannen zeer duidelijk en verstaanbaar; na zijn horloge te hebben geraadpleegd bij het zwakke licht van de zaklamp:

— Het is tijd om terug te keeren, anders zijn wij er zelf ook bij! Je weet nu wat je te doen hebt, de Valera?

— Zeer nauwkeurig! antwoordde de Iersche

rebel. En maak er wat vlug een einde aan. Ik houd niet van treuzelen. En ik heb ook geen lust om hier te verdrinken als een rat! Hier zijn de anderen reeds — voortgemaakt nu!

In het onzekere licht kwamen nog twee gedaanten opdoemen, en toen moest Raffles zich in allerijl ter zijde werpen en hij mocht waarlijk van geluk spreken, dat de rotsmuur op die plek een smalle scheur vertoonde, die juist zijn lichaam kon opnemen en die omstreeks een halve meter diep was.

Hij drukte zich, zijn gelaat en zijn hand met zijn pet bedekkend, opdat de lichtheid van zijn huid hem niet zou verraden, tegen den achterwand van de spleet, en wachtte, met zijn vingers stijf om de kolf van zijn browning geklemd. De schreden van een achttal mannen, kwamen snel naderbij, en een hunner ging zoo dicht voorbij de opening, dat Raffles hem heel gemakkelijk had kunnen aanraken.

Hij zag de Valera voorbijgaan, omringd door de Engelsche samenzweerdere, en toen verzonk alles weer in duisternis.

Raffles had gerekend dat die mannen nog maar juist den tijd zouden hebben om het rots-hol aan de zijde van het water te verlaten. Over tien minuten, een kwartier zou dat reeds onmogelijk zijn geworden.

Raffles verliet zijn schuilplaats, juist op het zelfde oogenblik dat het licht verdween in de kromming van de onderaardsche gang.

En onmiddellijk begon hij te zoeken.

Ja, Raffles zocht en met een bepaald plan, een stellig voorgevoel, dat hem haastig deed voortgaan en in alle hoeken en gaten kijken.

Hij had willen schreeuwen, maar dat durfde hij niet, want het zou allicht gehoord zijn door degenen, die daarheen gingen en hij kende die Engelsche samenzweerdere genoeg om te weten, dat zijn leven geen duit waarde zou hebben, wanneer die mannen slechts mochten vermoeden, dat hij hun plannen in duigen zou kunnen werpen.

Onverbbiddelijk en hard was de strijd, en beide partijen deinsden ook voor de bloedigste middelen niet terug. Jonge officieren van het Engelsche bataillon, dat ter onderdrukking van de troebelen naar Dublin was gezonden werden in hun huizen overvallen, en in tegenwoordigheid van hun jonge vrouwen en kinderen, lafhartig vermoord. Ieren werden gegrepen, en een opstandige tartende uitroep was voldoende om hen onmiddellijk tegen den muur te zetten.

Raffles nam dus voorzichtigheid in acht, en toch begreep hij maar al te goed dat hij haastig moest handelen. Een stem zeide het hem, alsof

die hoorbaar zou hebben geklonken tusschen de steenen wanden: „Haast U, haast U!”

En die stem dreef hem voort, want achter hem klonk altijd luider het gebrul van de branding. Vol woede begonnen de golven zich in de opening van het hol te storten. En Raffles kende maar al te goed de snelheid waarmede in dit jaargetijde en bij dezen stand van de maan de vloed was.

Hij zocht ongeveer tien minuten, ging een paar gangen binnen, daarvan weer de dwarsgangen, op gevaar af te verdwalen in dien doolhof, keerde weer terug naar den hoofdgang, en hoorde weer duidelijker, altijd dreigender, het geloei van het opkomende water.

Als hij zijn hand tegen den muur steunde, voelde hij het gesteente trillen, onder het beukend geweld van de golven, die daarbuiten de klippen besprongen.

En tenslotte hield hij het niet meer uit, maar liet een langen, doordringenden kreet hooren.

Hij stond stil en luisterde.

Hij had zijn eigen lamp ontstoken en het rossig schijnsel gleed over de vochtige zwarte wanden.

Hij hoorde echter niets dan het zuigende, doffe geluid van de branding, en hij ging weer verder, nu en dan opnieuw schreeuwend.

De weg klom hier een weinig, maar toen Raffles achter zich keek, zag hij bij het licht van zijn lamp tot zijn groote ontsteltenis iets bewegelijks, iets wits, schimachtig zichtbaar — en hij wist, dat het de schuimende koppen waren van de vloedgolven, die het hol begonnen te vullen.

Hoogstens een kwartier nog, en die golven zouden zijn op het zelfde punt waar hij zich thans bevond.

Bevangen door een soort van razernij, niet uit angst voor zijn eigen leven, maar uit een soort van woede, omdat hij niet slaagde, begon Raffles opnieuw te zoeken, altijd maar te zoeken.

Hij was de ronde zaal allang voorbij, en sloeg nu een dwarsgang in, ongeveer een meter breed niet meer dan 3 meter diep, en die uitliep op een soort van natuurlijk keldervertrek, ongeveer 4 meter in het viekrant.

En toen slaakte Raffles opnieuw een kreet, maar nu was het er een van zegepraal.

Er lag een zeer zwaar rotsblok van bijna anderhalve meter hoogte als een soort van altaar in een Druidentempel, en aan dat centenaar zware blok was een man vastgeklonken, die Raffles onmiddellijk herkende.

Het was Enar de Valera, de aanvoerder der Iersche rebellen!

Ja, vastgeklonken was het woord, zooals Raffles spoedig genoeg tot zijn schrik zag.

Een zeer zwaren ijzeren ring was in het blok gemetseld, en aan dien ring met een ketting van slechts twee schakels waren de polsen van den ongelukkige, gevat in stalen boeien, bevestigd. Met een zware voorhamer waren deze schakels dichtgeschakeld en geen menschen hand, tenzij voorzien van een stalen kegge of wig en een hamer van dezelfde soort zou in staat zijn, die duimdikke schakels open te wringen.

Om den mond van de Valera was een doek gebonden, die hem het schreeuwen moest beletten.

Zijn moordenaars schenen dus te hebben gevreesd, dat hij in zijn doodsangst zoo hard zou hebben gegild, dat men het daarboven op de aarde wellicht had kunnen hooren, in het park van die vrouw wier gast hij was geweest.

Ja, wel verkeerde hij in doodsgevaar, de man, die daar aan dat blok was geketend. Nog twintig minuten op zijn hoogst en als wilde tijgers, dol van woede, zouden de golven hier binnendringen door die smalle gang, het hol langzaam maar zeker vullen en hem een afschuwelijke dood doen sterven.

De plek was met verfijnde wreedheid gekozen, want hij zou hier niet aanstonds met een slag, verbrijzeld kunnen worden, door de aanwezigheid van den smallen verbindingsgang maar het water zou millimeter voor millimeter en rustig als een vijver hooger klimmen!

De Valera was krijtwit, maar hij was een man gebleven, hij was volstrekt niet bewusteloos.

Zijn lorgnet was afgevallen, maar heel gebleven op de laag fijn zand, waarmede de bodem van het hol bedekt was. En daardoor keken zijn donkere hartstochtelijke oogen wat verwilderd naar den man, die daar zoo plotseling was binnengekomen, maar vrees viel er niet in te lezen.

Raffles verloor geen tijd, maar maakte het eerst den doek los, raapte toen de lorgnet op, en vroeg vriendelijk:

— Wat wilt gij dat ik er mee doe, Mijnheer de Valera?

— Wat zoudt gij er mee willen doen, Mijnheer? Opeten? Zet hem op mijn neus, wat ik U verzoeken mag, maar maak hem eerst schoon. Denkt gij soms dat ik door zand kan heen zien?

Heel even glimlachte Raffles. Hij kende zeer

wel, uit de bladen, de kribbige wijze, de vinnige manier om iets te zeggen, waardoor de Valera zich onderscheidde en die ook zijn politieke redevoering tot een vuurwerk van scherpe uitvallen en bitse grappen maakte.

En de man moest wel een sterk karakter hebben, dat die kortaangebonden wijze van zich te uiten hem zelfs niet verliet op zulk een tijdstip.

Raffles poetste de glazen van de lorgnet zorgvuldig schoon, plaatste het op de scherpe neusrug, waardoor dadelijk de uitdrukking van het smalle gezicht zich wijzigde.

— Ik zal U niet vragen, wie gij zijt en hoe gij hier komt, Mijnheer, zeide de Valera. Die plichtplegingen kunnen wij wel uitstellen tot een gunstiger oogenblik — bij voorbeeld als ge mij zult hebben losgemaakt.

— Weet gij wel, dat het losmaken zeer moeilijk zal gaan, Mijnheer de Valera?

— Moeilijk? Misschien — maar toch zeker niet onmogelijk?

— Onmogelijk is het niet — het is maar de vraag of het bijtijds kan geschieden — de vloed komt op en binnen een kwartier zal het water over onze voeten spelen.

Heel even vertrok het gezicht van de Valera, hij zag nu zeer goed zijn toestand in, dacht even na en vroeg:

— Gij zegt dit, omdat ge geen werktuigen hebt. Zoudt gij ze in het kasteel kunnen halen — en bijtijds terug zijn?

— Ik betwijfel het sterk! Deze tunnel komt uit, nadat men eerst nog een kwartier heeft moeten loopen in het woeste gedeelte van het park en op zijn minst een half uur gaans van het kasteel verwijderd. Dat is anderhalf uur tezamen. Maar in drie kwartier zal het water zoo hoog zijn, dat het zelfs mijn lippen bereikt — en ik ben ruim een hoofd grooter dan gij zijt, Mijnheer de Valera!

— Vindt gij het wel hoffelijk, Mijnheer, om mij daar nu op te wijzen? vroeg de Valera, en zijn dunne lippen gingen even vaneen, en lieten zijn scherpe, kleine tanden zien. Het is niet aardig een medemensch den dood in te zenden met de herinnering aan een minderwaardigheid! Kort en goed — ik heb nog ongeveer drie kwartier! Ik heb mijn spraak en mijn lorgnet teruggewonnen en dat is het eenige voordeel.

Raffles zeide volstrekt niets terug op deze boutade. Hij was niet kwaad of gegriefd — hij gevoelde integendeel bewondering voor dien man, die zijn aard niet kon verloochenen in het aangezicht van den dood, die scherp en vinnig bleef als een mes.

Hij richtte het licht van zijn lamp op de ketting, en smoorde een verwensching.

Raffles onderzocht allereerst den zwaren ring, die in het graniet was gemetseld. Met behulp van een steenbeitel en een hamer zou men zeker het cement weer uit het gat kunnen losmaken en zoo den ring, maar het zou een werk zijn van eenige uren, en hij had nu eenmaal geen hamer.

De twee schakels waren zoo dik als van een scheepsketting en zonder werktuigen niet te openen.

Toen bekeek Raffles de boeien en een straal van hoop drong in hem door.

Wellicht zou het mogelijk zijn, deze nog bijtijds te openen, want het waren de gebruikelijke stalen politieboeien, zooals die in Engeland en ook in Ierland in zwang zijn.

— Hebben zij uw beurs afgenomen? vroeg Raffles plotseling.

En de Valera antwoordde met een pijnlijker beleefdheid:

— Gelukkig niet, Mijnheer! Mijn porte-monnaie hebben ze mij gelaten — waarschijnlijk in de overweging, dat ik zelf mijn reis over de Styx zou moeten betalen, tenzij de veerman van de onderwereld Charon zoo vriendelijk zou zijn het veergeld kwijt te schelden.

Raffles had het einde van de toespraak niet afgewacht, maar zijn hand in de zak van de Valera gestoken en een Iereren beurs uitgehaald, ze geopend, en er een dun gesleten muntstukje uitgehaald.

Hij had zijn browning ter hand genomen, en omdat hij geen schroevendraaier had begon hij de dekplaat van de kolf los te schroeven met behulp van dat dunne geldstukje.

Het duurde lang en zijn vingers kregen kramp — en met angstwekkende duidelijkheid drong het vloedwater steeds hoger, kwam steeds naderbij.

Eindelijk gaven de schroeven toe, en Raffles kon de dekplaat oplichten. Met datzelfde muntstukje en zijn pennemes begon hij te wroeten in het mechaniek waardoor de leege hulzen der patronen worden uitgeworpen, en toen hield hij tenslotte een soort van stalen weerhaakje in de hand, fijn als een looper.

De Valera had hem aandachtig gadegeslagen, en vroeg:

— Geloof U mij bijtijds te kunnen bevrijden?

— Misschien! antwoordde Raffles ontwijkend. Ik heb op zoiets niet gerekend. Ik zal mijn best doen.

— Het is mogelijk, dat gij niet slaagt, en

ik zal U desniettemin dankbaarheid verschuldigd zijn, Mijnheer. Wees zoo goed en noem mij Uw naam!

Even aarzelde Raffles, neerziende op het stalen pennetje in zijn hand en toen zeide hij rustig:

— Ik ben een buiten de wet gestelde — niet veel meer dan een paria, men noemt mij Lord Lister — mijn ware naam is John Raffles.

— Maar dat is verbazend belangwekkend! zeide de Valera zonder een spoor van ontsteltnis, ja zelfs bijna zonder verbazing. Ik heb veel van U gehoord; Mijnheer Raffles, later moet gij eens vertellen, hoe gij in deze zaak betrokken zijt geworden — natuurlijk als ik de gelegenheid zal hebben om naar U te luisteren.

— Het toeval Mijnheer de Valera! En weest nu stil, want ik heb al mijn aandacht noodig bij de sluiting van deze boeien!

Raffles knielde neer, na zijn zaklamp zoodanig te hebben geplaatst op een inkeping van het rotsblok, dat het schijnsel op de boeien viel.

Daarna ging hij aan het werk. Met het primitieve instrument en met zachte, bijna streelende bewegingen tastte hij de sluiting aan.

Het water kwam nader, en als men een blik terzijde wierp, zag men door deze korte verbindingsgang nu en dan reeds het vage glanzende van de witte schuimkoppen.

Toen spoelde het eerste water binnen. Het was als een klein, groen, verraderlijk slangetje, voortschuivend over den zandigen bodem, en snel daarin wegzinkend.

Maar het volgende stroompje deed daar al wat langer over.

Alle zenuwen van Raffles waren gespannen.

Niet alleen verkeerde deze man in doodsgewarr, en hing zijn leven geheel en al en uitsluitend van de vaardigheid van een ander, maar hier trachtte een Engelschman iemand te bevrijden, die zich een doodsvijand had betoond van de Engelschen, die tenminste alles in het werk stelde om Ierland tot een afzonderlijken staat, tot een onafhankelijke republiek te maken.

Maar wat dit laatste betreft aarzelde Raffles toch geen seconde.

Zonderling genoeg bezat deze buiten de wet gestootene, deze vrijbuiters, vervolgd door de politie's van vijf, zes landen een sterk ontwikkeld nationaliteitsgevoel.

Hij was er trotsch op Brit te zijn.

Niettemin bedacht hij zich geen seconde, want hij wist met zekerheid dat hij niet langer

zou kunnen leven, indien hij later moest rondgaan met de gedachte een schepsel te hebben laten omkomen, in koelen bloede, dat hij had kunnen redden — en door welk een dood!

Koortsachtig bewogen dus zijn geofefende, sterke, lenige vingers.

Maar het water rees, rees voortdurend, met tergende langzaamheid, maar met even tergende zekerheid.

Het had zijn voeten bereikt, het zou er aanstonds overheen spoelen.

Maar er was nog iets anders, iets veel ergers, dat hem het zweet in fijne pareltjes naar de slapen dreef.

De batterij in zijn lamp begon uitgeput te raken!

Het licht werd zwakker, altijd zwakker, en een paar malen had hij de kleine zaklantaarn reeds moeten verzetten, telkens wat dichterbij.

En eensklaps als met een kort plofje, alsof er iets knapte, doofde dat laatste schijnsel uit, en een inktzwarte duisternis vervulde op hetzelfde oogenblik het hol.

— Dat zal wel het einde zijn! zeide de Valera kalm. Nu, ik heb mijn maatregelen getroffen — mijn opvolger is aangewezen — ik zal ook U Engelschen weten te toonen, hoe een Ier weet te sterven.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK VI.

DE MAN MET DE RING.

Raffles gaf geen antwoord. In het duister wroette hij altijd maar verder, op den tast nu, en het stalen pennetje krasste onophoudelijk over het staal van de boeien.

Hoeveel tijd er op deze wijze verliep, kon hij naderhand slechts bij nadering zeggen.

Het leek een eeuwigheid te zijn. Het zeewater kwam snel hooger, klom ijskoud langs zijn enkels en zijn kuiten op, bespatten zijn knieën en het kwam de Valera reeds halverwege de dij.

En toch gaf Raffles het niet op. Hij wilde het niet opgeven, tot het allerlaatste oogenblik, tot het water dien ongelukkige zou versmoren, wiens handen ijskoud waren geworden, ofschoon hij geen kreet slaakte.

Raffles kon hem niet meer zien, maar hij hoorde hem onophoudelijk in zichzelf mompelen in die zoetvloeiende, zangerige taal, die het Iersch is.

Het was duidelijk — de aanvoerder der Iersche rebellen had zich reeds in het onvermijdelijke geschikt en maakte zich gereed, als een man, den duisteren poort binnen te gaan, die het leven scheidt van den dood.

Eensklaps, geheel onverwacht, en terwijl het koude water als een boa constrictor zijn nijpende kronkels reeds om de borst van de Valera spande, terwijl handen en boeien reeds onder water verdwenen waren, klonk er een zwak, knappend gerucht — een der boeien sprong open!

Daar de tweede schakel slechts over een boei en de verbindingsketting was heengeschoven behoefde Raffles dien nog alleen maar terug te schuiven. De Valera was bevrijd.

Op hetzelfde oogenblik werd hij van den grond gelicht, en Raffles hoorde zijn steunen en gurgelen.

— Kunt gij zwemmen? vroeg Raffles vol spanning.

Het antwoord was ternauwernood verstaanbaar, maar even goed had de Valera uit volle borst ontkennend kunnen antwoorden.

Raffles, wien het water tot de borst kwam, greep den geredde, hield zijn hoofd boven water, en zoo waadde hij tot aan den nauwen poorgang.

Zijn hand tastte naar onderen en boven — een oogenblik stokte zijn adem — die verbindingsgang was tot het verwulf reeds gevuld met water!

— Wees niet bang, haal zoo diep gij kunt adem en schrik niet als ik U even onder water moet trekken. Wij moeten hier tot iederen prijs uit, en ik zal U met mij meetrekken.

— Het komt mij voor, dat ik U heel wat last veroorzaak! zeide de Valera lakoniek. Als gij een avonturier zijt, dan hebt gij toch goede hoedanigheden. Let op — ik ga ademen!

Raffles hoorde het duidelijk genoeg! Uit alle macht zoog de man wiens leven nu geheel aan zijn spierkracht en zijn behendigheid afhing, zijn longen vol lucht, en het klonk alsof er een blaasbalg aan het werk was!

Raffles deed hetzelfde, toen dook hij onder water, en de Valera met zich meetrekkende schoot hij als een visch de gang in, deed eenige krachtige slagen met zijn beenen, streek met de linkerhand voortdurend langs den wand, en aan den anderen kant, half verstikt, richtte hij zich weer op, en daar de gang een weinig helde kwam maar juist zijn mond boven water.

Flug hief hij de Valera boven de golven uit, en de Ier snakte naar lucht, proestte en klaagde onmiddellijk:

— Dat is nu toch een vervloekte hebbelijkheid van mij — ik heb mijn Iorgnet achtergelaten!

— Troost U — er zijn meer Iorgnetten op de wereld! zeide Raffles heel even lachend. Ga nu op Uw rug liggen, houdt Uw mond zoo veel mogelijk dicht, anders krijgt gij Uw maag vol zeewater, en vertrouw U aan mij toe.

Raffles wierp zich op zijn beurt op zijn rug, half onder de Valera, greep den heel gewilligen drenkeling onder de oksels en begon voort te zwemmen met een krachtigen beenslag. De vloed hielp hem, misschien wel wat al te doortastend, want zware golven rolden zelfs tot hier met kracht voort, en dompelden de beide mannen nu en dan geheel onder.

Maar na vijf minuten ongeveer, toen Raffles zijn eene been nog eens uitstak, voelde hij grond.

Het water bereikte nauwelijks zijn middel.

Hij zette de Valera naast zich neer, en zwijgend in een nog altijd volmaakte duisternis begonnen zij verder omhoog te klauteren, tot zij ten slotte geheel op den droge stonden.

Toen Raffles een oogenblik stilstond zeide de Valera ongeduldig:

— Waarop wacht gij?

— Op een ingeving! Ik zou gaarne willen weten, welken weg ik moet volgen. Mijn hand ontmoet voortdurend dwarsgangen.

— Geef mij Uw hand, dan zal ik U leiden, zeide de Valera kortaf. Dit hol heeft voor mij geen geheimen meer. Ik ken het door en door, wij zijn bijna aan den uitgang. Laten wij ons haasten — voor er iets noodlottigs gebeurt!

— Gij bedoelt, . . . dat Uw dubbelganger de zaak zou kunnen te gronde richten, die gij met zooveel zorg hebt opgebouwd?

— Natuurlijk, bedoel ik dat! Het opzet van de duivels was even slim als goed doordacht! Zij wilden mijn Ieren in de Valera voor den neus zetten, die plotseling tot kalmte zou aanmanen, die zelvende redevoeringen zou gaan houden, die op samenwerking met Engeland zou aandringen, die gehoorzaamheid aan Zijne Engelsche Majesteit zou prediken.

— Gij hebt hem dus gezien? vroeg de Valera levendig.

— Ja, in de ronde rotszaal, alvorens ik U ging zoeken!

— Mij ging zoeken? herhaalde de Ier verbaasd. Hoe zoo? Hoe kondet gij weten, dat ik het niet zelf was? Zij hebben ons tegenover elkaar gezet, en ik kan U zeggen, dat het mij was, alsof ik mijzelf in een spiegel zag!

— Dat geef ik toe — maar er was een ding, dat mij op den goeden weg bracht, Mijnheer de Valera! Want — Uw dubbelganger rookte, en nog al een zware sigaar! Nu wist ik met zekerheid, dat gij een afschuw hebt van alles, wat tabak is, in welken vorm dan ook! En daarom zocht ik U!

— Ik prijs niet spoedig iemand, Mijnheer Raffles, gromde de Iersche chef, maar ik ben nu toch bereid, te verklaren, dat die kerel iets goeds heeft — hij kauwt op stinkende gedroogde bladeren! Heb ik niet gelijk, als ik zeg, dat rooken verdervelijk is?

— Het zou U zelfs waarschijnlijk gedood hebben! zeide Raffles en hij glimlachte in de duisternis.

— Vertrouwt ge mij genoeg, Mijnheer de Valera, om mij te zeggen, wat Uw plannen zijn?

— O, dat moogt gij gerust weten. Mijn plannen zijn, dien bedrieger zoo spoedig mogelijk

te laten achterhalen, en vooral om te beletten, dat hij ergens in het openbaar het woord gaat voeren! Ik wil geen weeke stemming onder mijn Ieren! Ik wil strijd, verzet, opstandigheid! Die man moet verdwijnen — ik hoop dat gij mij ten volle begrijpt!

— Dat geloof ik haast wel! antwoordde Raffles op zachten toon. Vergis ik mij, of zie ik daarginds een schemering van licht?

— Gij vergist U niet — het is de weerkaatsing van het maanlicht in de bladeren van een zilverbeuk! Wij zijn aanstonds bij den uitgang. Weest voorzichtig, want hier moet gij klimmen!

Maar de waarschuwing was reeds overbodig.

Bij het zwakke licht dat nu in het hol doordrong, zag Raffles genoeg. Inderdaad begon de bodem plotseling steil omhoog te gaan en de twee mannen moesten zichzelf aan de ruwe oneffenheden van de zijwanden vastklemmen om verder te kunnen gaan.

De frissche nachtwind drong naar binnen, door een zeer nauwe opening, een soort van manshoogte spleet, verborgen achter struikgewas.

En tenslotte traden zij naar buiten, doornat, rillend, maar zonder wonden, zonder al te zeer vermoeid te zijn.

Zij bevonden zich hier in een afgelegen deel van het park, dat met opzet in zijn oorspronkelijke staat was gelaten.

Raffles bemerkte niets van een gebaad pad, maar de Valera scheen hier zeer goed den weg te kennen.

Hij had uit een zijner zakken een lederen etui gehaald, opende het en haalde er met een geknor van voldoening een tweede Iorgnet uit, terwijl hij zeide:

— Er schijnt toch nog een Voorzienigheid voor de dwazen te zijn! Misschien zijn er twee dagen in het jaar, waarop ik mij voorzie van een reserve Iorgnet. Ga maar mede, want ik ken hier den weg!

Om wat warmer te worden, liepen zij haastig voort, over het zachte mos, dwars door het onkruid, door de onregelmatig geplaatste lorken bomen, sparren en dennen, en toen kregen zij plotseling den loggen vorm van het kasteel in het oog.

Raffles stond onmiddellijk stil en zeide:

— Ik geloof dat nu het oogenblik is aangekomen om van elkander te scheiden, Mijnheer de Valera. Ik heb nu zelf nog eenige zaken te verrichten, die van belang zijn. Ik zou U nog zeer veel kunnen vertellen, maar — dat laat ik over aan Uwe gastvrouw, want ik heb geen tijd te verliezen — en zij is van alles op

de hoogte. Nog slechts een paar vragen wilde ik U stellen : Kent gij een zekeren Waybridge.

— Ja, dat is een mijner vrienden !

— Die vriend ligt op het oogenblik geboeid en wel in een der kelders van het kasteel. Hij hoorde tot de samenzweerders, die U hadden willen vermoorden.

Het gelaat van de Valera vertrok krampachtig, zooals Raffles duidelijk kon zien bij het schijnsel van de maan en hij mompelde met gebalde vuisten :

— *Tu quoque, Brutus!* Kent gij Latijn, Mijnheer ?

— Voldoende om de beteekenis van die woorden te kennen, die Cesar sprak tot zijn neef Brutus, op het oogenblik dat hij onder de dolksteken het leven liet ! antwoordde Raffles glimlachend. De tweede vraag, die ik U wilde stellen is deze :

— Kent gij een zekeren Illford en Dulham ?

— Of ik hen ken ? Zij zijn mijn bitterste vijanden. Zij moeten ook nu de hand in het spel hebben gehad.

— Nu nog dit — Lady Donabate verzekert dat gij plotseling verdwenen zijt uit den salon.

— Ik werd weggelokt door een valsche bericht — een van mijn vrienden, die dus ook wel mijn vijand zal zijn geweest, kwam mij zeggen, dat er onheil dreigde en dat ik mij onmiddellijk naar het park moest begeven, hij noemde den naam van een mijner liefste vrienden en geestverwanten, en ik liep in den val. Vijf of zes kerels wierpen zich op mij in de duisternis, ik werd gekneveld en weggevoerd, langs denzelfden weg die wij nu gekomen zijn — en het overige weet gij. Zij plaatsten mijn dubbelganger tegenover mij, en al mijn papieren gingen in zijn zakken over. Ik moet die tot iederen prijs terughebben, en daarom neem ik nu afscheid van U, Mijnheer Raffles — met de herinnering in mijn hart aan een edelmoedig en dapper man...., die het waard zou zijn ler te mogen heeten ! Ik zeg U dank, niet in de eerste plaats omdat gij mijn leven gered hebt, maar omdat gij het leven hebt gespaard en behouden van een man, die onmisbaar is voor de zegepraal van de zaak van het recht ! Vaarwel !

En met deze trotsche woorden, die den Ierschen rebellenleider, die binnen weinige maanden de Eerste President van de Iersche Vrijstaat zou zijn, volmaakt teekenden, snelde de Valera weg in de duisternis.

Raffles stond een kort oogenblik in nadenken verzonken de magere gestalte na te kijken. Van welke kleinigheden, van welke toevalligheden hing toch dikwijls het lot eener natie,

ja, menigmaal het lot eener wereld af ! Een halve sigaar en niets anders !

Zonder die sigaar zou Raffles zelf niet op de gedachte zijn gekomen met een dubbelganger te doen te hebben gehad, hij zou niet zijn gaan zoeken, de Valera zou jammerlijk zijn verdronken, en de ander, de bedrieger zou zijn rol van sussend, kalmeerend, verzoend bemiddelaar zijn gaan spelen, er op rekenend, dat de geweldige invloed van de Valera een ommekeer zal hebben te weeg gebracht in de zienswijze, zelfs van de vurigste Iersche patriotten !

Het plan was slim verzonnen, het was stoutmoedig uitgevoerd — maar nu zou het mislukken door dat stuk sigaar, tenminste wanneer de Valera en zijn vrienden zich haastten.

Op spoed kwam alles aan. Want slaagde de dubbelganger erin, als eerste een redevoering van eenige beteekenis te houden, met alle papieren van de Valera als ruggesteun, dan bestond er heel veel kans, dat men den echten aanvoerder, zoodra hij kwam opdagen, en zijn rechten wilde doen gelden, als een slimme bedrieger zou vatten.

Reeds den volgenden morgen moest de Valera in Dublin spreken voor een groote vergadering. Natuurlijk was het doel van de tegenstanders, hun eigen man achter het spreekgestoelte te plaatsen, en dat moest nu verhinderd worden. Het zou moeilijk genoeg zijn, want de gewaande Valera zou zich wel goed verscholen houden, en pas op het laatste oogenblik komen opdagen.

Toen viel Raffles plotseling in, dat hij en zijn vrienden zeer waarschijnlijk den weg over zee zouden nemen. De kleine sloep lag immers reeds klaar om de samenzweerders zoodra zij het hol verlieten naar het schip te voeren, waarvan hij de omtrekken dien nacht vaag had kunnen onderscheiden.

Raffles dacht nog na over de beste wijze om zijn eigen plannen ten uitvoer te brengen, toen plotseling een grommend gerucht zijn ooren trof, zwak eerst, maar dat snel in kracht toenam, totdat het aanwies tot een zwaar gerommel, dat uit de lucht kwam, als een veronweder.

Hij keek omhoog en zag een geweldige vogel met buitengewone snelheid over zijn hoofd vliegen, zich afteekenend tegen den lichterem nachthemel.

Hij wist onmiddellijk dat het De Duivel der Lucht moest zijn, zijn trouwe vliegmaschine, en hij begreep, dat Brand ongeduldig was geworden en zich ongerust had gemaakt over zijn lang wegblijven.

Nu was hij zeker op onderzoek uitgegaan, en zocht misschien naar een landingsplaats, die al zeer moeilijk te vinden zou zijn, want het rotsachtige strand was al zeer weinig geschikt bij laag water, maar geheel onbruikbaar, nu de vloed op zijn hoogst was.

Het eenige goede landingsterrein moest gezocht worden boven op de klippen, die een soort vrij tafelland vormde, waarop een landing zeer goed mogelijk was.

Eesnklops straalde er een oogverblindend licht in den hemel, dat dadelijk weer doofde — Brand had het zoeklicht laten werken.

Raffles behoefde nu in het geheel niet meer te twifelen of het wel werkelijk zijn eigen machine was, die daar op een hoogte van nauwelijks driehonderd meter om het oude kasteel cirkelde.

Hij had zijn zakdoek te voorschijn gehaald en snelde zoo vlug hij kon naar het midden van een groot weiland, aan welks zoom hij van de Valera afscheid had genomen.

De machine keerde terug, het licht flitste weer aan. Raffles zwaaide met zijn zakdoek, en hij wist met zekerheid, dat men hem daarboven nu moest hebben gezien.

Aan een landing op dit kleine weiland viel echter niet te denken.

Seinen kon hij niet geven, want hij miste zijn lamp, zelfs zijn lucifers waren door weekt en onbruikbaar geworden.

Toen kreeg hij echter een inval, dien hij onmiddellijk ten uitvoer bracht.

Van een wilg sneed hij een groote tak af, bond er vlug zijn zakdoek aan met twee punten en verschaftte zich aldus een primitieve seinvlag.

Het bleek onmiddellijk dat Brand daarboven het plan van Raffles doorzag, want de machine begon in een nauwe kring en met zeer verminderde snelheid cirkels te beschrijven.

Raffles bediende zich van de gewone marinecode, liet zijn vlag zwaaien en seinde:

„Landt op het plateau naast den vuurtoren. Begeef je onmiddellijk met droge kleederen en instrumenten naar de uitspanning aan het einde van den straatweg. Henderson moet achterblijven en op de machine passen.”

En het antwoord kwam, met Morse-seinen gegeven: met behulp van het aan- en uitgaande zoeklicht:

„Begrepen!”

Het kon ongeveer 3 uur in den morgen zijn, toen een schuchtere hand klopte op de deur

van een kamer in het logement te Balbriggan, waar Raffles voor de eerste maal was afgestapt,

Onmiddellijk klonken daarbinnen voetstappen, die de deur naderden en een schorre stem vroeg:

— Wie is daar? Wat wil je?

— Hier is iemand, die U aanstonds moet spreken. Mijnheer. Hij zegt dat het een zaak van het grootste gewicht betreft.

— Heeft hij een naam genoemd?

— Hij zeide, namens iemand te komen, wiens naam met een W begint en hij heeft mij een ring medegegeven, dien ik U moest laten zien.

Onmiddellijk klonk het geluid van een grendel die werd terug geschoven, de deur werd op een kier geopend, en een bevelende stem zeide:

— Laat zien die ring!

De kelner met zijn slaperige gezicht, die heel wat liever naar bed had willen gaan dan in dienst van dien knorrigen gast eventueele bezoekers opvangen, stak den man daarbinnen een ring toe. Deze bekeek hem nauwkeurig, en zeide toen:

— Laat dien heer onmiddellijk boven komen!

De kelner liep de gang teneinde, daalde de trap af, kwam zoo in de vestibule en zeide daar tot een man van rijzigen lichaamsbouw, die met de handen op den rug heen en weer liep:

— Majoor Sprinkle wacht U, Mijnheer. Nummero veertien, alstublieft. Of wilt gij dat ik u den weg wijs.

— Niet noodig, man, antwoordde W. kortaf. Ik zal het zelf wel vinden. Zoo groot is dit oude kadaver van een huis niet.

De bezoeker beklom de trap, liep de gang in die flauwtjes verlicht was, stond een kort oogenblik stil voor de deur met het nummer veertien, klopte aan en trad onmiddellijk binnen.

Het eerste wat hij deed, was, den grendel weer voor de deur schuiven, den sleutel in het slot steken, en die sleutel in zijn zak te laten glijden.

Majoor Sprinkle die in het midden van de kamer stond, groot, wijdbeens, norsch en afwachting, gromde verbaasd:

— Wat heeft dat te beteekenen, mijnheer? Vindt gij dat noodzakelijk?

— Zeer noodzakelijk, Majoor Sprinkle, antwoordde W met een glimlach. Bij het korte onderhoud dat wij zullen hebben zou ik ongaarne worden gestoord.

— Een onderhoud? herhaalde de Majoor ongeduldig en uit zijn humeur. Gij komt mij

rapport uitbrengen, dat is alles wat ik verwacht. Is Waybridge geslaagd?

— Niet volkomen, Majoor! antwoordde de bezoeker als verontschuldigde hij zich. En hij vraagt om geld.

— Vraagt hij om geld? Nog meer? Maar vreten die menschen daarginds dan geld? kan men tegenwoordig geen lastigen schreeuwer uit den weg ruimen zonder dat het duizenden ponden kost? Ik kan u zeggen, Mijnheer, dat dat in mijn tijd anders ging, heel anders!

— Maar mijn waarde Majoor, gij wordt onbillijk! zeide de bezoeker sarcastisch. Nog heden ten dage snijdt men U op Sicilië met genoeg voor twee kwartjes den hals af! Dit is echter een geheel ander geval, en Waybridge zegt, dat hij volstrekt geld noodig heeft.

— Hoeveel? vroeg de Majoor knorrig, op een klein bureau toetredend in den hoek van den armeljk gemeubelde logeerkamer.

— Tweeduizend pond! antwoordde de bezoeker onverstoort.

— Tweeduizend? barstte de Majoor uit. Waarom niet liever dadelijk een millioen? Bij mijn ziel, Mijnheer, voor tweeduizend pond kan men tegenwoordig een heele dynastie uitroeien, de grootvaders en de kleinkinderen inclus! En de neven tot in den derden graad! Tweeduizend pond is een kapitaal, weet gij dat wel? Wel met tweeduizend pond begin ik een oorlog tegen Portugal!

Steeds brommend en foeterend had hij het bureau met een sleutel geopend, en nam er een ijzeren kistje uit, dat hij op het geopende blad plaatste. Toen begon hij weer:

— Ik kan U zeggen, Mijnheer, dat het samenzweren tegenwoordig een lucratief beroep schijnt te zijn, en ik verwensch den dag waarop ik mij tot penningmeester heb laten aanstellen! Er gaan kapitalen mee heen en die duivelsche... U weet wel loopt nog altijd levend rond, tenminste wanneer die luie kerels er vannacht niet in geslaagd zijn, hem nu eens eindelijk op te ruimen! Kunt gij mij tenminste verzekeren dat het geschieden zal, zooals ons Hoofdbureau het heeft gelast?

— Ik vrees van niet, Majoor! antwoordde de bezoeker glimlachend. Ziet gij, er hebben zich eenige kleinigheden voorgedaan, waarop niet gerekend is. Misschien zult U die spoedig

genoeg hooren. Neen, laat dat kistje maar dicht — het lijkt mij wel gemakkelijk om mee te nemen.

— Bij mijn baard, de vent is dronken! hakkelde Majoor Sprinkle, zijn bezoeker met groote oogen aanziende. Je heele optreden bevalt me trouwens niet man! Vertel mij eens precies wat er vannacht op het kasteel is gebeurd, en waarvoor fat geld nu noodig is. Als de jongelui nu eens eindelijk geslaagd zouden zijn in hun opzet!

— Het geld is noodig voor mij, Mijnheer Sprinkle, antwoordde de bezoeker rustig. Neen, laat dat Bureau open en ga weg van dat kistje. In de hand van den bezoeker glansde de loop van een vrij zware legerrevolver, maar wie Mijnheer Sprinkle dan ook mocht zijn, hij was in ieder geval een man, wien het niet aan moed ontbrak. Het wapen negeerend, liet hij een dof gebrul hooren, en trad met opgeheven vuisten, bleek van woede op den zonderlingen eischer toe.

Deze had kunnen schieten, maar dat was blijkbaar zijn bedoeling niet. De revolver verdween vliegensvlug in den zak, en hij dook nog juist bijtijds onder een geweldigen swing van de majoor door, die een zeer goede boksopleiding scheen te hebben genoten.

Voor een tweede stoot kreeg hij echter geen gelegenheid, want de linkerhand van den bezoeker trof hem met kracht onder de kin, en hij viel met een doffen smak op het krakende ijzeren ledikant neder.

Een kort oogenblik boog deze zonderlinge bezoeker zich over zijn tegenstander die daar ruggelings was neergevallen, en hij liet een tevreden gebrom hooren.

— Ik vermoed dat hij voor vijf minuten zijn bekomst heeft, en dat moet voor mij voldoende zijn! zeide hij tot zichzelf.

Hij nam het ijzeren kistje op, wikkelde het in een dagblad, keek nog eens naar den man, die op het ledikant lag uitgestrekt, haalde de schouders op, en verliet het vertrek.

Maar van te voren had hij den zegelring weder bij zich genomen, die op den grond was gevallen.

De bezoeker was John Raffles — de lezer zal het reeds begrepen hebben!

▲

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

▼

HOOFDSTUK VII.

DE TWEE VALERA'S.

Men zal begrijpen, dat Raffles geen tijd verloor met een plek te verlaten waar hem slechts gevaren konden dreigen, want Majoor Sprinkle zou zeker niet nalaten, hemel en aarde te bewegen om den man weer in handen te krijgen, die hem op zulk een ruwe wijze bejegend had — maar in de allereerste plaats zijn kostbare kistje, dat tegelijk met dien man verdwenen was.

Het eerste waarvoor Raffles zorg droeg, was een verandering van zijn uiterlijk.

Hij was voor Sprinkle verschenen met een gitzwarte, dikke snor, die hem op een polltie-agent of een rechercheur in ruste deed gelijken.

Ook de pruik van zwart haar zette hij weer af, kroezig als van een neger.

Beide voorwerpen hadden, met nog andere vermommingsstukken, de reis over den Oceaan gemaakt, onder in een geheime werkplaats, waaruit Raffles weer had kunnen putten, zoodra zijn vliegmaschine geland was.

Tenslotte wreef Raffles ook de kleurstof van zijn gelaat, die er een ziekelijk-gelen tint aan had gegeven.

Dit alles geschiedde in het binnenste van een vrij sjofelen auto, die Raffles zelf was gaan huren van den eigenaar der uitspanning aan het einde van den straatweg, boven op de klip aan zee.

Brand had met dien auto op zijn terugkomst gewacht, maar hij had zich in het geheel niet vertoond en niemand zou hem dus ook later kunnen herkennen.

— Een van de domste dingen, die 'n man in mijn omstandigheden kan doen, zoo placht Raffles steeds te zeggen, is zich te laten zien! De misdadiger behoort onzichtbaar te blijven — en ik ben er een, volgens de geschreven wetten!

Brand, die den gesloten wagen bestuurde, had geduldig gewacht tot Raffles geheel gereed was en zijn eigen uiterlijk had aangenomen en toen pas stelde hij de vraag die hem op de lippen brandde:

— Alles is gelukt?

— Ik had niet beter kunnen verlangen! Die Mijnheer Sprinkle deed een beetje gevaarlijk, maar gelukkig begon hij daar te laat mee. Op het oogenblik zal hij wel razen en tieren

maar schaden zal hij mij niet meer kunnen — en de strijdkas van de nobele heeren, die zich niet ontzien, moord en doodslag als bestrijdingsmiddelen te bezigen, staat hier naast mij op de bank!

— Dat is dus uitstekend verlopen! Zeg mij nu, Edward, waarheen ik je moet brengen.

— Wel, naar Dublin natuurlijk.

— Waarvoor? vroeg Brand verbaasd.

— Om te verhinderen, dat de valsche Valera aan het woord komt!

— Maar een kort telegram aan de politie zal toch voldoende zijn die man onmiddellijk bij de aankomst in de haven te laten arresteren! wierp Brand hem tegen.

— Daarop zou ik maar niet al te veel staat maken! hernam Raffles hoofdschuddend. Verlies niet uit het oog dat die kerel uit het onderaardsche hol in het bezit is van de papieren van de Valera aan welke echtheid geen oogenblik te twifelen valt. Reeds daardoor heeft hij een bijzonder grooten voorsprong op den man, wiens plaats hij moet innemen. Ik denk dat de politie zich nog wel eens zou bedenken, alvorens tot een arrestatie over te gaan. Des te meer, omdat verreweg de meeste agenten vurige aanhangers zijn van de rebellenaanvoerder, dien zij als een afgod vereeren. Wel, de halve bevolking zou te hoop loopen om hem te bevrijden. En als dan de ware Valera kwam opdagen, zonder het kleinste stukje papier om zijn identiteit te bewijzen, dan zou hij gevaar loopen, door het woedende grauw te worden gevierendeeld! Mij dunkt dat wij dergelijke complicaties, die voor den betrokkene hoogst onaangenaam kunnen zijn, moeten vermijden en liever met list moeten te werk gaan! Desnoods gepaard met een weinig geld, als het niet anders kan, maar dan toch buiten de politie om!

— Maar dan moeten wij ons haasten, anders beleven wij het vreemde schouwspel, dat er zich te Dublin twee Valera's zullen ophouden! Want nietwaar — de Valera dien jij hebt gered, zal toch zeker onmiddellijk naar de hoofdstad gaan?

— Ik ga verder — ik vermoed, dat hij daar zelfs reeds is! Er is hem natuurlijk alles aan

gelegen, te kunnen spreken vóór zijn dubbelganger het doet.

— Dat zal onmogelijk zijn, want ik heb in alle bladen gelezen, dat die Openbare Vergadering, waarop hij het woord zal voeren, hedenmiddag, dat wil zeggen, vandaag om half twee aanvangt! Het zal geheel en al onmogelijk zijn, dat alles nog te veranderen, en die vergadering op een vroeger uur te stellen.

— En daarom moeten wij ons haasten! Wij hebben een groot voordeel, en dat is, dat de tegenpartij ons nog niet in de kaart heeft kunnen zien, tenminste wanneer de Valera heeft weten te zwijgen. Want niemand kan iets weten van wat er geschied is daar in het hol, tenzij hijzelf zijn mond voorbij zou hebben gepreukt, en daar acht ik hem te slim voor.

— Toch moet ik je nog op een andere mogelijkheid wijzen, Edward. Het is nu bijna vier uur in den morgen, aanstonds zal de dag aanbreeken, de eb is ingetreden, en wanneer een lid van de anti-Iersche partij eens een kijkje gaat nemen in het rotshol, dan zal hij niet alleen tot de ontdekking komen, dat de Valera verdwenen is, maar hij zal ook wel begrijpen, dat die man levend het hol heeft verlaten.

— Aan die mogelijkheid heb ik ook gedacht — Brand — en ik erken dat ze bestaat, al is ze dan ook niet zeer groot. In elk geval zullen wij er rekening mee houden. Daarom zullen wij ook met de vliegmaschine naar Dublin gaan, want dat bespaart ons eenige uren reizens. En daar zullen wij handelen naar bevind van zaken.

— Kunnen de papieren van Waybridge je nog van nut zijn?

— Ik vrees van niet! Ten eerste zijn zij doornat geworden en dat is al erg genoeg, maar ten tweede zal Sprinkle zoodra hij daartoe genoeg bewustzijn heeft wel inzien, dat de man, die hem den ring toonde, niet precies degeen was voor wien hij hem aanzag.

— Maar dat is hoogst gevaarlijk, want dat kon hem wel eens achterdochtig hebben gemaakt! Hij zal verder navraag doen, hij zal links en rechts telefoneeren met zijn trawanten, men zal het in den neus krijgen, dat er iets niet in orde is, onderzoek gaan doen in het hol, en de zaak ontdekken!

— En daarom moeten wij haast maken, zeg ik voor de derde maal, Brand. Hier zijn wij er. Dat wil zeggen — laat de auto maar gerust hier staan, want ik wil niet den eigenaar weer onder de oogen komen met mijn veranderd uiterlijk.

De wagen hield stil tegenover den ingang naar het groote erf, dat zich voor de uitspanning

uitstreckte, juist toen de zon opging.

Raffles legde een ruim bedrag boven de huursom op den bestuurderszetel, en toen liepen de twee mannen haastig verder, in de richting van het plateau.

Reeds in de verte zagen zij hun vliegmaschine. Daarnaast was Henderson gezeten, die zijn geest lenig en opgewekt wist te houden door het uiteentrekken van kleine grasjes, en het rooken van zijn pijp.

Hij sprong onmiddellijk op, toen hij de twee mannen zag naderen over den steenigen bodem.

— Iets bijzonders, James? vroeg Raffles, zoodra de reus hem zou kunnen hooren.

— Zijn vlekjes op zee iets bijzonders, Mylord?

— Dat hangt er van af, waar zij zich bevonden, vriend Henderson! gaf Raffles ten antwoord.

— Daar dicht bij dien zonderling gevormden klip, Mylord! Het waren er twee. Zij legden aan bij die klip, die er uit ziet als een zeere duim, met een lapje er om, en toen zijn er drie mannen aan land gegaan.

— En heb je kunnen zien, waar ze bleven? vroeg Raffles vol spanning.

— Dat is juist heel vreemd, Mylord, het was of zij zoo maar door den rotswand heengingen! Er moet daar ergens een hol zijn geweest. Zij bleven wel een uur weg, toen kwamen ze vlug weer te voorschijn, voegden zich bij de wachtenden in de vletjes, en daarna roeiden ze weg.

— Waren die mannen geuniformd? vroeg Brand.

— Neen, Mijnheer Brand, zij droegen gewone overjassen, petten en deukhoeden.

Raffles en Brand wierpen elkander een veel-beteekenenden ongerusten blik toe.

De achterdocht van den tegenstander had hen dus inderdaad iets doen ontdekken dat voorloopig maar liever verborgen voor hem had moeten blijven!

— Naar Dublin! zei Raffles na een kort oogenblik te hebben nagedacht. Want nu loopt het leven van den leider opnieuw groot gevaar! Zijn vijanden zullen hem nu te Dublin pogen te treffen, en nog op het laatste oogenblik den dubbelganger in zijn plaats stellen.

— Heeft de Valera je niet toevertrouwd, waar hij in Dublin zou logeeren? vroeg Brand.

— Neen, daarover is niet gesproken, en dat spijt me nu genoeg! Wisten wij het, dan konden wij hem waarschuwen, zoodat hij zich door een groote politiemacht kon laten beschermen. Maar dan zou altijd die drommelsche dubbelganger blijven bestaan, en het is juist zaak,

dien man onschadelijk te maken, en liefst voor- goed! Die papieren moeten hem weer worden afgenomen tot iederen prijs want die vormen juist zijn allersterkste wapen. Laten wij dit onthouden: van twee op elkander gelijkende menschen heeft de man met de papieren een voortreffelijk repeteergeweer en de man die er geen heeft een lucifershoutje! Je zult misschien aanvoeren, dat de Valera, de echte meen ik, is overvallen, en dat men hem ter dood heeft kunnen brengen — maar wie kan dat anders getuigen dan ik? En je zult het mij ten goede houden — maar ik heb tal van redenen om liever niet als getuige in zulk een zaak op te treden. En heel goede redenen ook! Naar Dublin dus — zoo vlug onze brave vliegmaschine maar wil gaan!

Het was omstréeks een uur in den middag, toen een bezoeker zich liet aandienen in het hotel „De gouden Adelaar” en verzocht, onmiddellijk Mijnheer de Valera te mogen spreken.

Een zenuwachtige portier, die hem te woord stond, verklaarde dat Mijnheer de Valera niemand kon ontvangen, omdat hij plotseling zeer ongesteld was geworden.

De bezoeker maakte een gebaar van ongeduld en schrik, en vroeg:

— Is hij tenminste nog bij kennis? Kan hij nog iemand verstaan?

— Nu nog wel, — maar zijn toestand wordt steeds erger.

— Heeft men een dokter besteld?

— Er was er een in het hotel, en die heeft dadelijk zijn hulp aangeboden.

— Welke maatregelen zijn er genomen?

— De dokter heeft naar een der hospitalen getelefoneerd, en over tien minuten zal de ziekenauto wel voorkomen om hem weg te brengen. Mijnheer, ik heb niet veel tijd — het spijt mij — —.

Maar de bezoeker hield den portier bij een arm vast en zeide zacht op nadrukkelijken toon:

— Ik moet Mijnheer de Valera nu onmiddellijk spreken. Heb je dat verstaan man? Onmiddellijk! Hier laat hem dat kaartje lezen, maar zonder dat iemand anders het ziet? Verstaan?

— Ook de dokter niet, Mijnheer?

— Niemand — en die dokter minder dan wie ooit! voegde de bezoeker er tusschen de tanden aan toe. Ik volg je op den voet. Hier, neem dit voor je moeite.

De portier zette stuiters van oogen op, toen hem een pond sterling in de hand werd gedrukt

en hij was dadelijk een en al ijver. De bezoeker ging met hem de trap op en vroeg onder het loopen zacht:

— Wanneer is Mijnheer de Valera ziek geworden?

— Wel, geen half uur geleden!

— Zijn er vrienden van hem erbij?

— Zeker wel zes!

— Heeft hij iets gebruikt? Drank of voedsel?

— Hij heeft om half een geluncht met zijn vrienden, heel opgewekt, en alleen wat zenuwachtig naar het scheen.

De bezoeker bromde iets tusschen de tanden, dat veel op een vloek geleek. Plotseling stond hij stil en zeide toen haastig en op gedempten toon:

— Naast den ingang op tien meter afstand staat een groene auto. Achter het stuur zit een geweldig groot man, haal hem onmiddellijk hier. Vraag niets, kerel en rep je, tenminste als je een echte Vrijstater bent!

De portier rolde bijna de trap af in zijn haast en een oogenblik later keerde hij terug met een man van geweldigen lichaamsbouw, met wien de bezoeker dadelijk fluisterend een paar woorden wisselde.

Even later stond het drietal stil voor een deur, de reus bleef achter, de bezoeker trad binnen, zonder een uitnodiging af te wachten, en kwam in een kamer waar wel vijf menschen om een bed heen stonden, waarop de Valera lag met bleek gelaat. De portier was onmiddellijk op dat bed toegelopen, en gaf den zieke het kaartje, juist toen een zijner vrienden driftig den ongenoodden gast weer wilde wegzenden.

Nauwelijks had de Valera een blik op het kaartje geworpen, of hij beval met zwakke stem:

— Niet wegzenden! Een vriend van mij — een heel goede vriend.

Hij wenkte den bezoeker, die op het bed trad, zich over de Valera heenboog, en alleen voor hem verstaanbaar zeide:

— Ja, ik ben het — Raffles. Doe alles wat ik zeg, verbaas U over niets, laat mij begaan en ik kan alles nog in orde brengen. Gelukkig is het nog niet te laat.

Hebben ze mij soms willen vergiftigen? fluisterde de Valera verbleekend.

— Voorloopig niet! Zij hebben U alleen maar heel ziek willen maken, zoodat gij niet zoudt kunnen spreken en stil nu — daar zijn de ziekendragers al!

Inderdaad ging de deur open en twee mannen in uniform traden binnen, en werden op de hielen gevolgd door James Henderson in per-

soon, die er niet zeer vriendelijk uitzag. Het volgende geschiedde zoo vlug, dat het al gedaan was voor de omstanders goed en wel begrepen wat er gebeurde.

Henderson had zijn geweldige vuist opgeheven en liet die met kracht neerkomen op het hoofd van een der ziekendragers, die als een gevelde os ter aarde stortte. De ander draaide zich om en wilde de reus aanvallen, maar een verschrikkelijken stoot tegen de kin, een Carnera waardig, deed de man om en om rollen, totdat hij roerloos in een hoek bleef liggen.

Raffles was intusschen vliegensvlug op een heer in het zwart toetreden, die bij het voeteneinde van het bed stond en zei dreigend, zijn revolver trekkend :

— Verroer je niet, schelm, en steek je handen op! James, bind en knevel dien kerel, die zich voor dokter heeft uitgegeven, en een handlanger van de schurken is, die dit spelletje op touw hebben gezet! En gij Mijneheeren, die zoo verbluft naar dit alles ziet— luistert! Dit voorval moet geheim blijven, althans tot na twee uren. Gij zorgt dat de Valera dan aan de zaal is.

— Maar dat is onmogelijk. Gij ziet toch dat hij doodziek is! fluisterde een der vrienden van den Staatsman op schorren toon.

— Om twee uur zal hij volmaakt hersteld zijn! zeide Raffles op vasten toon. Ik weet wat men hem heeft ingegeven. Het doel was natuurlijk, hem door die twee kerels daar, te laten wegvoeren naar een plaats — vanwaar hij nooit zou zijn teruggekeerd! Intusschen zou de Valsche Valera hebben gesproken. Hier is een tegenmiddel, dat ik hem nu onmiddellijk zal ingeven. Zie mij niet zoo wantrouwend aan — ik zweer U, dat ik het beste met hem voor heb.

— Laat hem begaan! klonk de bevelende, hoewel zwakke stem van den Ierschen patriottenleider. Ik vertrouw hem — meer dan ik het mijzelf doe! Hier met dat middel. En al zou het te sterk zijn voor een paard — ik neem het!

Raffles gaf hem een poeder in, betastte even de pols, en zeide toen tot de verblufte heeren, die er omheen stonden :

— Over een kwartier zal dit sterke braakmiddel werken. Dan zal Uw vriend hevig zweeten, en dan is hij gered. Laat hem dan nog een kwartier aan zichzelf over, bestel een snelle auto en om twee uur kunt gij met hem aan de zaal zijn!

— En mijn dubbelganger? kreunde de Valera de hand van Raffles grijpend.

— Laat hem aan mij over! sprak Raffles glimlachend. Ik moet die man volstrekt in handen krijgen — met papieren en al! Maar dat zal niet anders gaan, dan op het allerlaatste oogenblik. Hij is voorzichtig en zal pas op het laatste moment aan de zaal komen! Vertrouw slechts op mij, verlaat dit vertrek in geen geval, bewaak die kerels daar, en ook deze zoogenaamde dokter, die zoo toevallig in dit hotel was, bel om kwart voor twee de politie op, laat hem arresteeren en begeef U dan pas naar de Vergaderzaal!

— Doe alles wat hij zegt! beval de Valera met kracht. Bij den hemel, ik wilde dat ik hem voortdurend onder mijn vrienden kon tellen. Ik zou niet gaarne onbeleeft zijn, maar zijn pink heeft meer waarde dan jullie met z'n allen, en als Ierland een gelukkig land zal worden, dan hebben wij dat aan hem te danken! Ga Mijnheer, en voltooi Uw werk, dat gij zoo knap zijt begonnen!

Raffles maakte een zijgende buiging, wenkte Henderson, die intusschen van den rampzaligen dokter een soort van ingebakerde pop had gemaakt, en verliet haastig met hem het hotel.

Voor de deur stond inderdaad een wagen, die er uitzag als een ziekenauto, geheel verlaten. Raffles liep op den groenen wagen toe, sprak een paar woorden met den ongerusten Brand en de drie mannen reden met het voertuig weg.

Om tien minuten voor tweeën hield diezelfde groene wagen stil op ongeveer twintig passen van de groote vergaderzaal in het hartje van Dublin, waar de Valera dien middag zou spreken.

Nog geen drie minuten later kwam er van den anderen kant een tweetal auto's die stilhielden voor den breeden stoep en die tezamen 9 heeren bleek te bevatten, die een tiende heer als een soort van lijfwacht omringden en haastig de treden van den trap begonnen te beklimmen.

Een vrij groote menigte had voor het gebouw postgevat en begon te juichen toen het den vermeenden Valera ontwaarde.

Maar de kleine groep was nog niet halverwege den trap, of een ware reus dook vlak voor hen op, wierp drie, vier hunner als speelgoedkegels terzijde, onthaalde den gewaanden Valera op een slag, die misschien wel wat te krachtig was geweest voor een veel sterker man, ving het vallende lichaam op, en legde het dwars, als een zak, over zijn schouder.

Het geheele voorval had stellig geen seconde geduurd.

Reeds liep Henderson met zijn vrachtje den

trap haastig af, reeds had hij den groenen auto bereikt, voor de menigte eigenlijk beseft, wat er gebeurde.

Het portier stond al open aan de zijde van het gebouw, en Henderson schoof zijn last naar binnen alsof hij een bakker was, die een brood in den oven duwt.

Hij had nauwelijks den tijd om zelf in den wagen te springen, want reeds was die in beweging gekomen.

De overdonderde partijgangers van den dubbelganger stormden bleek van woede de trap weer af, sprongen in hun wagens, en be-

gonnen de achtervolging. — zij duurde geen twee minuten — want toen werd er uit het achterraampje van den groenen auto een schot gelost. Men hoorde de losbarsting van een gesprongen band — en de rest was chaos.....

Slechts met een vertraging van zeven minuten sprak Enar de Valera dien middag zijn rede uit, die een wereldfaam heeft gekregen.....

Maar de valsche Valera was onderweg naar een van Raffles' geheimzinnige schuilplaatsen, waar hij geruimen tijd zeer tegen zijn zin zou moeten vertoeven.

De volgende aflevering bevat:

Het geheim van Balrothery.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885